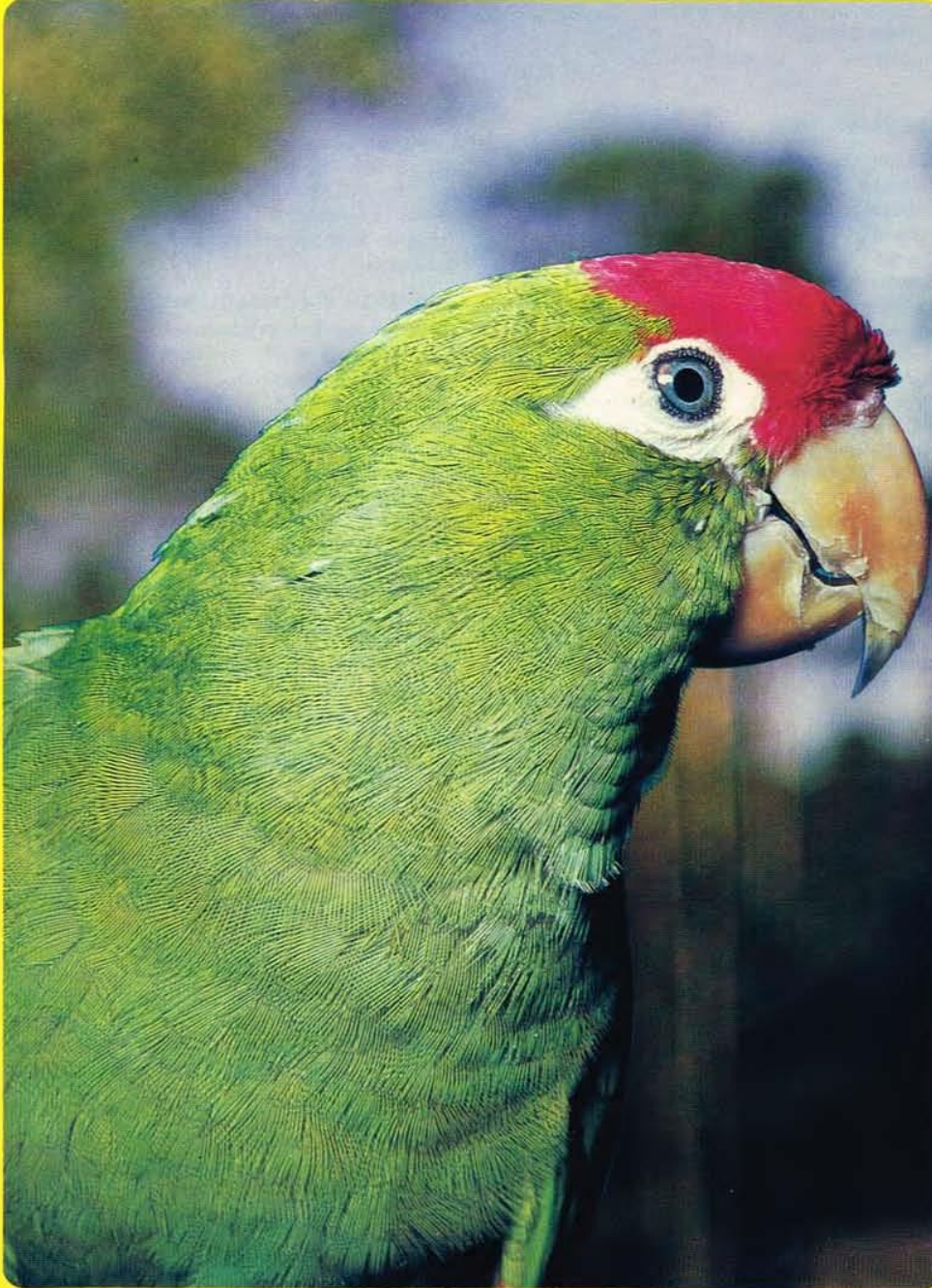

onze vogels

36e jaargang no. 10, oktober 1975

maandblad van de nederlandse bond van vogelliefhebbers

De

ssel

NBVV BOEKENSERVICE

Voor alle goede boeken op het gebied van UW hobby.

- AGAPORNISSEN EN ANDERE DWERGPAPEGAAIEN, Thijs Vriënds. Een prima boek voor elke agapornidenkweker f 25,—
- BASTAARDVINKEN, K. Speicher f 7,25
- DE VOEDING VAN DE VOGELS, J. P. Holsheimer f 17,50
- DE VOLIERE, C. E. van Berkel
Alles over bouw, inrichting, beplanting etc. f 17,50
- DUIVEN IN DE VOLIERE, J. Nicolai f 7,25
- EXOTISCHE VOGELS IN KLEUR, Chr. Walraven f 13,50
- GEVEDERDE VRIENDEN IN BOS EN TUIN, Dr. O. Henze f 8,50
- HANDBOEK VAN DE GRASPARKIETLIEFHEBBER, G. A. Radtke f 24,50
- HANDLEIDING VOOR DE KLEURKANARIEKWEKER, H. J. Veerkamp f 18,50
- HANDLEIDING VOOR DE ZEBRAVINKKWEKER, W. Beckmann f 18,50
- HERKENNEN EN WAARNEMEN VAN DE VOGELS, Potrykus f 10,80
- KANARIERASSEN, K. Speicher f 7,25
- KANARIES, K. Speicher f 7,25
- KANARIES HOUDEN ALS LIEFHEBBERIJ, R. R. P. v. d. Mark f 12,50
- KLEURKANARIES KWEKEN KUNT U OOK, H. J. Veerkamp f 15,50
- KWARTELS EN FAZANTEN, A. Rutgers f 51,—
- ONZE GOUDVINK EN HAAR HYBRIDEN, J. Vermeulen
Hierin vindt u letterlijk alles over de Goudvink f 16,50
- PAPEGAAIEN, C. Af Enehjelm f 6,50
- PAPEGAAIENATLAS, 110 prachtige afbeeldingen in kleur met Nederlandse tekst f 25,—
- PARKIETEN, C. Af Enehjelm f 6,90
- THIEME'S VOGELBOEK, G. Steinbacher
Speciaal voor de houders van een gezelschapsvoliere f 19,50
- TROPISCHE VOGELS, H. Bechtel f 7,25
- VOGELS HOUDEN KUNT U OOK, R. R. P. v. d. Mark f 9,50
- VOGELNESTEN EN EIEREN, S. Hoehner f 17,50
- VOGELPRACHT IN NATUUR EN VOLIERE, Robiller
Een erg goed boek voor hen die zich voor alle vogels interesseren f 32,50
- VOGELS DIE MEN KENNEN MOET, G. Röhm f 7,25
- VOGELS DIE VRAGEN WORDEN OVERGESLAGEN, Jos v. Himbergen. Alles over de voeding in een populaire beschrijving f 17,50
- VOGELZIEKTEN, Raethel
Een onmisbaar boekje voor elke vogelliefhebber, slechts f 7,50
- WATERSLAGERS EN HARZERS, houden en kweken van, M. v. Woezik. Een onmisbaar werkje voor de zangkweker f 9,50
- WILDZANGVOGELS, R. R. P. van der Mark f 10,50
- KWEKEN VAN GRASPARKIETEN, W. Beckmann
Speciaal aanbevolen voor elke beginnende kweker, slechts f 6,50
- GIDS VOOR DE VOGELS VAN EUROPA, Bruun
Uitstekend determineerboekje, zeer veel informatie f 16,50
- KWEKEN MET VOGELS, C. E. van Berkel NIEUW!
Het meest complete en unieke boek voor elke vogelliefhebber. Meer dan 80 kleur- en 100 zwart-wit foto's f 37,50
- DUIZEND VOGELS IN KLEUR, een **geweldig** boek f 79,50
- GRAMMOFOONPLAATJES MET LIED VAN DE HARZER EN WATERSLAGER, per stuk f 7,90
- ZAKBOEKJES VOOR DE NATUUR MET ELK 20 AFBEELDINGEN IN KLEUR: IN DE BOSSEN; WAT BLOEIT LANGS ONZE WEGEN; WEIDEN EN AKKERS; WAT VIND IK DAAR; GENEESKRACHTIGE EN GIFTIGE PLANTEN; BOMEN EN STRUIKEN per stuk f 7,25

UW BESTELLINGEN WORDEN ZONDER BIJKOMENDE KOSTEN, D U S F R A N C O, THUIS BEZORGD!

ALLE BOEKEN ZIJN DIREKT LEVERBAAR. U KUNT BESTELLEN DOOR OVERMAKING VAN HET VERSCHULDIGDE BEDRAG OP GIRO 1148324 t.n.v. BOEKENSERVICE N.B.v.v., Postbus 74 te Bergen op Zoom. GAARNE DUIDELIJK DE TITEL(S) VAN HET BOEK VERMELDEN, ALSMEDE UW NAAM, ADRES EN WOONPLAATS; zie ook onze eerder gepubliceerde boekenlijsten. Prijswijzigingen voorbehouden!

Andere, niet genoemde titels, zijn op aanvraag leverbaar.

BONDSBESTUUR

Voorzitter: A. van Liempd, Rubensstraat 17, Breda, telefoon (076) 13 61 27.

Secretaris: Joh. M. van Pelt, Vlaardingerdijk 331a, Schiedam, telefoon (010) 26 19 90.

Penningmeester: J. van Splunter, Vijverberg Zuid 44, Bergen op Zoom.

2e Voorzitter: W. J. Mulder, Verwerstraat 39, Deventer, telefoon (05700) 2 36 48.

Commissaris: J. J. Krol, Trompstraat 16, Meppel, telefoon (05220) 5 38 84.

Juridisch adviseur: Mr. L. van Elderen.

DISTRICTSVOORZITTERS

District Groningen: W. Wolthof, Kerkstraat 40, Muntendam, telefoon (05987) 33 40 of 33 25.

District Friesland: J. Forsten, Molenpolle 8, Franeker, telefoon (05170) 29 68.

District Drente: J. H. Heijnen, W. Grolstraat 126, Barger Oosterveld, telefoon (05910) 2 54 20.

District Overijssel: A. M. van Rijn, Pr. Margrietstraat 41, Haaksbergen, telefoon (05427) 30 06.

District Gelderland: D. J. Prinsen, Berkenlaan 132, Silvolde, telefoon (08350) 53 14.

District Utrecht: Th. Corbee, St. Bonifaciusstraat 76, Amersfoort, telefoon (033) 1 97 04.

District Noord-Holland: A. J. F. Lammerse, Oude Kruisweg 104, Vijfhuizen, telefoon (023) 28 59 06.

District Zuid-Holland: G. C. Goedschalk, Akeleistraat 148, Den Haag, telefoon (070) 68 16 70.

District Zeeland: J. van der Walle, Churchilweg 4, Hulst, telefoon (01140) 38 16.

District Noord-Brabant: J. C. Vos, Braillestraat 2, Grave, telefoon (08860) 29 78.

District Limburg: J. M. Hoebers, Hoofdstraat 5, Horst, telefoon (04709) 12 64.

CONTACTPERSONEN TECHNISCHE COMMISSIES

D. J. van der Molen, Esschingstraat 80, Dalfsen, telefoon (05293) 12 57, voor tropen, grasparkieten etc.

H. J. Veerkamp, Royaarsplein 12, Schiedam, telefoon (010) 71 48 39, voor kleur- en postuurkanaries.

H. Elst, Plantage 213, Beverwijk, telefoon (02510) 2 66 07, voor zangkanaries.

BONDSBUREAU N.B.v.V.

Aletta Jacobsstraat 4, Bergen op Zoom, postbus 74, gironummer 1148324, telefoon (01640) 3 50 07.

Geopend: 08.00 - 17.00 uur. 's Zaterdags gesloten.

LIDMAATSCHAP

Wie als lid van de N.B.v.V. wenst toe te treden, wende zich schriftelijk tot de secretaris van een in zijn plaats van inwoning gevestigde afdeling.

Indien in de plaats van inwoning geen afdeling is gevestigd, kan men zich bij het Bondsbureau als verspreid lid aanmelden.

De contributie bedraagt in dat geval f 20,— per jaar, bij vooruitbetaling te voldoen.

MAANDBLAD VAN DE NEDERLANDSE

ABONNEMENTEN

Bij vooruitbetaling.

Binnenland f 20,— per jaar, bij vooruitbetaling op onze giro 1148324. Buitenland f 25,— per jaar, per luchtpost extra tarief volgens PTT-kosten.

België: 300 BFr. per jaar, bij vooruitbetaling op rekening nr. 000-0156074-01 bij het bestuur der postcheks te Brussel 1.

Opgave abonnement bij het Bondsbureau, Bergen op Zoom.

ADRESSEN SPECIAALCLUBS N.B.v.V.

Nederlandse Zebravinkenclub

Secretaris: P. Kool, telefoon: 05280 - 6 80 28, Röntgenhof 33, Hoogeveen.

Penningmeester: A. A. Straver, Emmalaan 9, Alphen a.d. Rijn, Postgiro 43984 Coöp. Raiffeisenbank Alphen a.d. Rijn t.n.v. N.Z.C.

Contributie f 15,— per jaar. Entree f 5,—.

Speciaalclub Vorm- en Postuurkanaries

Secretaris: W. de Vries, Vleugel 3, Hoogvliet, telefoon (010) 38 27 43.

Penningmeester: P. Bos, Wilhelminalaan 11, Harderwijk, telefoon (03410) 62 73

Giro t.n.v. de postuurkanarieclub no. 1667906.

Contributie f 15,— per jaar. Entree f 5,—.

Speciaalclub Eur. vogels en hun hybriden.

Secretaris: H. A. Vervest, Peppelgaarde 41, Etten-Leur, telefoon (01608) 1 63 70.

giro-rekening: 31.8.484 t.n.v. spec.club Eur. Vogels, H. van Es, Wilhelminastraat 23, Barendrecht, telefoon (01806) 29 80. Contributie f 13,— per jaar.

Speciaalclub van insekten- en vruchtenetende vogels

Secretaris: H. Kehl, Kruiningenstraat 170, Rotterdam-3023, telefoon (010) 80 28 54.

Penningmeester: S. J. van Schie, Bootsmanstraat 3, Rotterdam, telefoon (010) 76 75 47, giro 2625815, t.n.v. penn. speciaalclub. Contributie f 20,— per jaar. Entree f 5,—.

Japanse Meeuwenclub

Secretaris: A. Jansen, Parallelweg 66, Wolfheze, telefoon (08308) 6 63.

Penningmeester: W. A. M. Berns, Kerkallee 91, Velp (Geld.), telefoon (08302) 28 40. Rek. nr. 39 39 88 207 Rabobank, Velp, t.n.v. penn. J.M.C. Contributie f 15,— per jaar, entree f 5,—.

Speciaalclub Parkieten

Inlichtingen over waar en bij wie u zich kunt melden worden u gaarne verstrekt door:

A. B. J. Braam, Casimirstraat 25, Hoensbroek, telefoon (045) 21 78 58, of bij A. v. d. Waal, Laan Olie-slagers 50, Hoogerheide, telefoon (01646) 28 88.

Inlichtingen, opgave nieuwe leden en betaling contributie uitsluitend aan bovenstaande adressen.

vogels

BLAD VAN VOGELLIEFHEBBERS (OPLAGE 46.500)

REDACTIE

C. E. van Berkel
Chr. Walraven

Redactieadres: Postbus 74 - Bergen op Zoom

VERANTWOORDELIJKHEID

De uitgever van dit blad, de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers, is niet verantwoordelijk voor de inhoud van hierin opgenomen advertenties en erkent geen enkele verplichting tot opnemen van aangeboden advertenties.

De auteurs blijven verantwoordelijk voor de inhoud van hun artikelen. Door publikatie neemt de uitgever geen enkele verantwoordelijkheid op zich. Het zonder schriftelijke toestemming overnemen van artikelen of gedeelten daarvan is verboden.

ADVERTENTIES

Voor advertenties — ook die van leden en abonnees — met een zakelijk karakter, zijn tarieven en verdere inlichtingen verkrijgbaar bij het Bondsbureau van de N.B.v.V.

Kleine annonces, voor afdelingen, leden en abonnees op „Onze Vogels”, van zuiver particuliere aard zie onder „Vraag en Aanbod”.

VRAGEN OVER?

KLEURKANARIES aan: W. C. Oonk, Bergweg 37, Lochem.

ZANGKANARIES aan: M. van Woezik, Homberg 27-16, Wijchen.

GRASPARKIETEN aan: A. B. J. Braam, Casimirstraat 25, Hoensbroek.

ZEBRAVINKEN, JAPANSE MEEUWEN EN TROPENBASTAARDEN aan: D. J. v. d. Molen, Esschingstraat 80, Dalfsen.

GROTE PARKIETEN, EUROPESE VOGELS (WILDZANG) EN HUN BASTAARDEN aan: D. A. Duivis, St. Josephstraat 46, Teteringen.

TROPISCHE VOGELS aan: G. v. d. Watering, St. Theresiastraat 25, Roosendaal.

Uitsluitend brieven met betaald antwoord!

Het volgende nummer wordt ter post bezorgd op 24 november 1975

IN DIT NUMMER

PAG.

Peruparkiet	420
Carolinaeendjes, sierwatervogels voor iedereen	421
Pratelen... contributieperikelen	422
Pietpraat over agaath	424
Harlekijnkwartel	425
Vuurstaartamadine	427
Vogels in kwart van nederlandse gezinnen	429
Kleurkanarie 20	430
Mandarijnspreeuw	433
Uiterlijke verschillen bij jonge Zwartmaskerzebravinken	435
Grasparkieten allerlei	437
Neushoornvogels	439
Blauwfazantje	441
De Geelborstdikkopklauwier	444
Beplanting in en om de volière, beuk	445
Een jas op maat	447
De zwartkopkernbijter	448
Suriname I	450
Over kleurkanaries gesproken Oplossing of toeval?	453
Zangkanaries	454
De volière van de maand	455
Laat ze niet sterven	460

IN DIT NUMMER ADVERTEREN

PAG.

NBvV Boekenservice	423
Vette korrel/Veraka/Edelchemie	426
Sanders/Van Gils/Gezasept	426
Sluis	432
Vogel '76/Blijdorp	438
Thieme	443
Internationale Hobbyboekhandel	446
VNU	457
Tovo	460
Welpi-vit	461
404 Insecticide	462
Rein van der Veen/Conditio/Animali	463
De Vogelspecialist/Oosterbeek/ Gebr. van der Heijden/Benny Slagers	463
Witte Molen	464

Foto omslag: Peruparkiet,
Horst Müller, Walsrode

Ontwerp en druk: Steens b.v., boekdruk offset
Postbus 59 - Schiedam - Telefoon (010) 26 06 40*

PERU-PARKIET

Aratinga wagleri frontata

Tekst: Cees van Berkel
Foto: Horst Müller

Tot de uit 21 soorten bestaande groep van wigstaartparkieten, behoren ook de Aratinga's, waarvan de Goudparkiet en de Yendayaparkiet wel de bekendste zullen zijn.

Minder bekend is de familie *Aratinga wagleri* die, naast de nominatform **A.w. wagleri**, ook nog een drietal ondersoorten heeft, te weten: **A.w. transilis**, **A.w. frontata** en **A.w. minor**.

Ze verschillen onderling niet zó veel en de verschillen die er zijn beperken zich voornamelijk tot de fel rood gekleurde vederpartijtjes op de kop, hals en vleugels.

Ze komen voor van Noord Venezuela tot Columbia en in West Equador en Zuid Peru.

Elk heeft zo z'n eigen verspreidingsgebied en de 39 cm grote Peruparkieten bewonen de oerwouden en de berghellingen en steppen voor zover er althans bomen zijn, van West Equador en West Peru en zuidelijk tot Lima.

Het zijn namelijk specifieke boomvogels en hun voedsel bestaat uit boomvruchten, bessen, granen en graszaden.

Broeden doen ze in holten van bomen en de ongeveer 4 witte eitjes worden plm. 21 dagen bebroed. Buiten de broedtijd leven ze in vrij grote groepen. In 1915 waren de eerste exemplaren te zien in de dierentuin van Berlijn. Nadien zijn ze ongeregeld

en in groten getale uitgevoerd, tot grote blijdschap van het agrarische gedeelte van de bevolking. Ze kunnen namelijk, vooral in de korenvelden maar ook in de boomgaarden, enorme schade aanrichten. Ondanks die ruime invoer in Europa, zijn er ons geen broedresultaten in volières bekend. Toch kunnen ze vrij gemakkelijk worden gehouden. Op een menu van zaden, fruit en groen, blijven ze in goede conditie. Het feit dat man en pop uiterlijk volkomen op elkaar lijken en het daardoor ontzettend moeilijk is om een paar samen te stellen, zal er wel toe hebben geleid dat kweekresultaten uitbleven. Daarbij zal ook wel hebben meegespeeld dat, indien deze vogels afzonderlijk worden gehouden, ze spoedig tam worden en zelfs enige begaafdheid tot het naspreken van enkele woorden bezitten. Misschien dat ze daardoor meer als „papegaai“, als kooivogel werden beschouwd en serieuze pogingen om er mee te kweken zijn uitgebleven.

Wie afgelopen zomer een bezoek aan het Vogelpark Walsrode heeft gebracht, heeft deze eenvoudig gekleurde maar toch fraaie en opvallende parkiet, in levende lijve kunnen aanschouwen. Samen met o.a. de Yendaya-, de zon- en de goudparkieten, bewoonden ze de middenvolière in het grote parkietenhuis.

CAROLINA-EENDJES, SIERVOGELS VOOR IEDEREEN

Tekst: R. R. P. v. d. Mark
Foto: Horst Müller

De meest bekende siereenden-soort in Europa en daarbuiten is wel de Carolina eend (Aix sponsa), die in zijn oorsprongsgebieden, de U.S.A. en Canada met de naam „Wood Duck” (Boseend) wordt betiteld.

Zijn enorme populariteit dankt de soort aan de buitengewoon mooie kleuren, die het woerdje (mannetje) in de bruidstijd en nog lang daarna tot eind mei vertoont, zoals de kleurenafbeelding der beide woerdjes duidelijk aantoonst. De op de foto in ruststand zijnde kuif aan het achterhoofd kan de Carolina woerd tijdens zijn koket bruiloftsspel onder het uiten van diverse geluiden opzetten, waardoor het diertje nog aan schoonheid wint.

Het vrouwtje is bruin getint met witte spikkels en heeft om het oog een brede witte rand, die iedere adspirant bezitter van deze siereendensoort zich goed in het geheugen moet prenten! Vrouwtjes Carolina eenden gelijken namelijk nogal op vrouwtjes Mandarijn eenden, waarover later, zodat vergissingen bij niet kenners nog maar al te vaak voorkomen, met alle nare gevolgen vandien.

Carolina eenden zijn altijd door de mens vervolgd; niet alleen om hun smakelijk vlees, maar bijna nog meer om hun veren, die gebruikt worden voor de vervaardiging van kunstvliegen voor de forellen- en zalmvisvangst. Nadat vele bossen waren gekapt en meren en moerassen waren drooggelegd en de jacht op de verdreven vogels hun totale aantal al te drastisch had doen dalen, werd in 1918 in de U.S.A. en Canada de soort op de lijst der beschermde vogels geplaatst; deze toestand duurde tot 1941 in de U.S.A. en geldt nog steeds voor Canada. Carolina eendjes broeden van nature in bomen, waarbij nesten en gaten van spechten graag worden gebruikt; na een broedtijd van 28-31 dagen kruipen de grijszwart/gele kuikens uit de 10-14 crèmekleurige eitjes en spoedig is het moment daar, dat zij het vaak hooggelegen nest voor altijd zullen verlaten en al vliegend-zwevend, soms vanaf 10 meter hoogte de grond raken en al lopend en springend het water opzoeken, daartoe al lokkend door de moeder eend heengeloodst. Vandaar, dat de kuikens van Carolina eenden zulke geweldige scherpe nagels aan hun tenen hebben, want de natuur heeft vanzelfsprekend wel goed gezorgd voor de klimpartij vanuit het vaak diepe nest!

Als sierwatervogel zoekt de Carolina eend graag een nestplaats in een enigszins hoog opgesteld broedhokje, dat hij en zij via een laddertje kunnen bereiken, zeker, wanneer het gaat om geleewiekte of gekortwiekte exemplaren, maar ook boven het water opgestelde broedkorven neemt deze eendensoort als nestplaats aan. Als nestmateriaal legt de fokker wat kort stro, dat ieder seizoen wordt ververs, in het nest.

Tevreden met een zeer kleine ruimte, een vijvertje van 1 m² en een grasstrook van dezelfde afmeting, omraasterd door 1 meter hoog gaas, leeft deze eendensoort van een handje tortelduivenzaad de Witte Molen, een kropje sla, wat kroos en oud, niet beschimmeld brood en een bakje Sivo Fit, Bogena. Zoals alle Siereendensoorten leven ook Carolina's STEEDS PAARSGEWIJS; is de vijver groot, dan kunnen meerdere paren tezamen worden gehouden, maar het is altijd nadelig voor de bevruchting en de ei-afzetting.

Jonge vogels zijn geslachtelijk te onderscheiden door de loodrechte wang- en halsstreep, die bij de jonge woerd in zijn eerste echte verenpakje al zichtbaar is, maar bij de jonge vrouw ontbreekt. Let U daar vooral op bij het sorteren en vroeg verkopen van Uw overvloedige vogels na het fokseizoen.

De woerd kent een zogeheten eclips-ruï in de zomermaanden, wanneer hij tijdelijk zijn fraaie verenpak verwisselt voor een eenvoudiger kostuum, maar nog altijd te onderscheiden blijft van een vrouwtje door zijn witte keel en wangvlekken, borst, rug en vleugels blijven overigens bijna even mooi als in het prachtkleed, dat vanaf augustus al weer

langzaam tevoorschijn komt, zeer interessant, om te volgen.

Volgens oude boeken bezit ons land sedert 1830 al Carolina eendjes als sierwatervogel; de prijs vlak na Wereldoorlog II was enorm hoog, zo'n f 450,— per paar, maar er waren er toen nog maar enkele over! De laatste jaren blijft de aanschafprijs vrij constant, daalt sedert 1973, omdat de internationale markt verzadigt schijnt te zijn en men in Frankrijk, altijd nog een grote afnemer van siervogels, deze eendenscort ook zelf kan fokken!

Naarmate het winterseizoen voorbij is, stijgt de aanschafprijs dan weer van circa f 50,— in de herfst tot wel f 95,— per paar, maar dan is er ook bijna een half jaar gevoerd en risico gelopen, door fokker en handelaar.

Carolina eendjes broeden niet zo eenvoudig in volièremilieu en meestal gaat de fokker ook over tot wegnemen der eitjes, opdat de eend meer legt en de nafok van ieder paartje groter wordt. Broed-eitjes van alle siervogelsoorten dienen op een koele plaats te worden gelegd, (10° C, 50° F.) en iedere dag een halve slag gekeerd en niet langer dan 10 dagen worden bewaard, waarna de kiemkracht beduidend afneemt. De eitjes zijn toe te vertrouwen aan een broedse kriel, of moderner, want er zijn niet zoveel goede, betrouwbare broedse hennen meer, aan de vlakbroed-, dan wel motor broed-machine, die tegenwoordig aan alle technische eisen voldoen, waarbij de „SUCCES” broedmachines met kop en schouder uitstekend boven alle andere modellen, die er tegenwoordig op de markt verschijnen. De kuikens zijn met behulp van Elstein warmtestralers in een opfokhokje en SIVO Start-Opfok kruimelvoer gemakkelijk op te fokken, maar mogen nooit beschikken over diepe waterbakken, omdat hun verenpak niet ingevet is en de kleine vogels dan werkelijk zouden verdrinken, indien ze zouden trachten te gaan zwemmen in deze diepe bassins. Ze mogen daarentegen wel spele in ondiepe bakken met water gevuld, want dan gaat die vetklier langzaam werken en na verloop van enige dagen zijn waterafstotende werking uitoefenen, waardoor kouvatten wordt voorkomen.

Laat geboren jongen leggen het volgende voorjaar slecht of in het geheel niet; koop daarom altijd van de eerste „ronde”, want Carolina's **fokken** is en blijft altijd interessant en leerzaam, terwijl de opbrengst van de jongen de voerrekening omlaag drukt en zelfs de weg opent voor de aanschaf van andere soorten, waarover later meer nieuws is te vertellen.

*Een vogelliefhebber uit Schinnen,
Wilde met de kanariekeek beginnen,
Zijn vrouwtje die vond,
wordt lid van de bond,
Dan kun je er prijzen mee winnen.*

K.S., Emmen Dr.

PRATELEN IN DE VOGELMUIT

CONTRIBUTIE- PERIKELEN

Zo, we hebben onze eerste clubbijeenkomst na de vakantie weer achter de rug. Ik was blij om de makkers weer terug te zien en weer eens lekker over vogels te praten. Tijdens die bijeenkomst werd o.a. ook de contributie voor volgend jaar vastgesteld. Zoals met zoveel zaken, o.a. lonen en prijzen, dient ook de contributie weer te worden aangepast. Zonder geld kun je nu eenmaal moeilijk uit de voeten. Je ontkomt er dus niet aan en ik moet zeggen, in onze club was daar alle begrip voor.

De bondscontributie zal met ingang van 1 januari a.s. **VIJF GULDEN PER LID PER KWARTAAL** bedragen, de jeugdleden de helft.

Als je ziet wat daarvoor terug komt, begrijp ik trouwens glad niet hoe ze er van kunnen komen. Neem nou alleen maar dit maandblad „Onze Vogels”. In de loop der jaren ben ik op heel wat binnen- en buitenlandse „vogelbladen” geabonneerd geweest. Ik meen dan ook uit ervaring te spreken wanneer ik zeg dat er geen enkel ander vogelblad bestaat dat zo kleurrijk en goed verzorgd is; dat zó prettig leesbaar is en elke maand weer zoveel interessants biedt en . . . dat zo goedkoop is als „ONZE VOGELS”. Sorry hoor, ik wilde dat gewoon even gezegd hebben. Weet je, juist als je ook eens verder hebt gekeken dan je neus lang is, dan zie je zulke dingen. Dan kun je, naar mijn mening, ook dergelijke zaken beter beoordelen. Neem dus maar gerust van mij aan, dat het gedeelte van de contributie dat uw vereniging aan de bond afdraagt, geen weggegooid geld is, integendeel.

Laten we maar verrekt blij zijn dat we op de een of andere manier bij die NBvV zijn terechtgekomen. Voor de aardigheid nog even dit: Ik heb nogal een grote familie en de een beoefent die en de ander die liefhebberij. We weten dat elke hobby geld kost, dat mag ook wel, daar niet van. Maar informeer voor de leut maar eens wat de contributie bedraagt van een damclub, schaakclub, gymclub, voetbalvereniging etc. etc. Kijk dan gelijk even wat je voor je geld terug krijgt. Denk daarbij alleen maar even aan een maandblad. Eerlijk, dan schrik je je rot.

De gemiddelde jaarcontributie van een vogelvereniging, welke volgend jaar zo tussen de 25 en 30 gulden zal liggen, blijkt dan, vergeleken bij die andere clubs, belachelijk laag te zijn.

Laten we het daarom prettig houden en zeker niet kankeren op die hoge contributie of om die reden bedanken. Ik heb het er verdomd graag voor over, al is het alleen maar omdat ik dit maandblad, ons „Onze Vogels”, niet meer kan missen, geen maand!

VOGELIST

PIETPRAAT OVER AGAAT

Tekst: J. Kuiper

Foto: Kleurkanarieatlas De Regenboog

De standaard zegt over agaats het volgende: De pigmentstreepjes van de agaats mogen iets minder fijn zijn dan bij een goudagaat, doch beslist niet grof. Op de rug egaal bleek en zo weinig mogelijk bruin. Snavel, pootjes en nagels niet te donker en eenkleurig. De borstkleur matgeel (enkelvoudige geelfactor), mag geen blauwstructuur bezitten. Met een lichte schimmelfactor komt de typische agaatskleur het beste tot zijn recht. Bij een te zware schimmelfactor wordt ze te bruin op de rug waardoor de mooie turfaskleur verloren gaat. Een te hoge graad van intensiteit alsmede de dubbele geelfactor maken dat de borstkleur veel te hooggeel wordt.

Voorkomende fouten: streping te grof; rug te bruin; pootjes te donker; borstkleur te hooggeel; licht in flanken en/of broek; bevedering ruig door overmatige schimmelfactor.

Op zich een tamelijk eenvoudig eisenpakket en toch... weet U dat het al vier jaar geleden is dat ik een werkelijk kwalitatief zeer goede agaats gezien heb? Teruggrijpend in m'n vogelgeheugen geloof ik dat het in Schiedam was, als ik het goed heb was de betrokken vogel voortgekomen uit de satinetkweek, een pure toevalstreffer dus. Maar het was wel een agaats die zeer goed bij de bovenstaande beschrijving paste, vrijwel een ideaalvogel dus. Het kan dus wel, hoe komt het dan dat er zo verschrikkelijk weinig goede agaten ter keuring aangeboden worden? De vraag is simpel, dat kan het antwoord ook zijn, de reden is gelegen in het feit dat er vrijwel geen enkelgeelfactorige vogels

meer zijn! In deze serie wil ik U niet vermoeden met genetische nomenclatuur en celtheorie, eenvoudigweg deel ik dus de geelfactorige vogels in in twee groepen, te weten de dubbelgeelfactorigen en de enkelgeelfactorigen. Deze groepsindeling is natuurlijk ietwat aanvechtbaar, er bestaan ook dubbelgeelfactorigen die een te zwak geelbezit hebben (dunne goudtint), evenzeer bestaan er enkelgeelfactorigen waarvan het geelbezit toch iets te sterk ontwikkeld is. Laten we het toch maar bij de twee voorgestelde groepen houden, eens zien waar dat ons brengt. Uit de paring van enkelgeel x enkelgeel zullen de meeste jongen enkelgeel zijn, er zullen ook een aantal min of meer dubbelgelen bij zitten.

Uit de paring van dubbelgeel x dubbelgeel kunnen geen enkelgeelfactorigen geboren worden, enkele uitzonderingen daargelaten. Hetgeen inhoudt dat voor de kweek van agaats feitelijk alleen enkelgeelfactorigen in aanmerking komen, en daar wringt nu de schoen! De vogels die als agaats ter keuring aangeboden worden zijn over het algemeen de schimmelvogels welke onvermijdelijk geboren worden uit de goudagaatkweek, goudagaten zijn dubbelgeelfactorig en dus moet de kans dat daaruit een goede agaats geboren wordt als nihil worden beschouwd. Het „regent“ dan ook keurbriefjes met de opmerkingen: geelbezit te sterk of veel te sterk, moet slaggeel zijn, te veel goud enz. enz. Hieruit moet in eerste instantie worden geconcludeerd dat de kweek van agaats en goudagaats niet samen kan gaan, deze twee geelfactorige agaten vragen ieder een andere benadering en dus ook een andere kweekwijze! Daarbij komt nog dat goudagaten de blauwfactor mogen bezitten, dit is voor agaten niet toegestaan. Hoe zou dan vandaag, bij het grote gebrek aan enkelgeelfactorige vogels, nog een kweek van „gewone“ agaten gestart kunnen worden?

Dit is een uiterst moeilijke zaak, laten we er in ieder geval van uitgaan dat U tenminste over één behoorlijk exemplaar beschikt, nog geen topper maar wel goed genoeg om mee door te kweken. Dan mot-U op stap, naar kwekers en naar vogelbeurzen en handelaren om een aantal partners te verkrijgen die voor de agaatskweek gebruikt zouden kunnen worden. Deze zouden in eerste instantie op hun geelbezit beoordeeld moeten worden, misschien is die zilveragaats zonder aanslag of die zilverisabel zonder aanslag wel een geschikte partner of die isabel waarvan bijna niet te zien is dat ze geelfactorig is. Als het maar geen isabelivoor is, het infokken van de ivoorfactor zou ik U beslist niet aanraden, het is er zo ingefokt, het uitfokken kan jaren vergen! De ivoorfactor is ongeschikt om gecombineerd te worden met enkelgeelfactorigen, de agaatsivoor moet een sterker geelbezit hebben, niet doen dus! En dan maar fokken, kruisen, kortom, uitproberen die nieuw aangeschafte vogels en maar hopen dat de resultaten bemoedigend zijn. Als dat zo is opnieuw de vogels die U zelf gefokt heeft selecteren op het geelbezit, als er een te intensieve bij is, vasthouden!! U hebt hem nodig om de bevederingslengte in de hand te kunnen houden. Ik wens U veel succes, in de volgende pietpraat zal ik met U de goudisabel behandelen, TOT DAN!

Koptekening van de haan

HARLEKIJKWARTEL

(*Coturnix delegorguei*)

Foto en tekst: P. J. de Penning

Kwartels komen over praktisch de gehele aarde voor. Europa, Azië, Oceanië, Afrika of Amerika. Overal treft men wel een of andere soort aan.

Een soort, afkomstig uit de steppen van Afrika, is de Harlekin-kwartel. Ze is iets groter dan de Chin. dwergkwartel, nl. circa 15 cm.

Zij bezitten een zwarte koptekening, gevormd door een zwarte streep, die over het oog tot achter in de nek loopt. Ook loopt een schuinaflopende zwarte streep bij de wangen vandaan over de keel naar beneden. De Harlekin-kwartels bezitten veel witte strepen, o.a. de wenkbrauwen, wangen en keel. Vermoedelijk danken zij hun naam aan deze witte strepen. Het is alsof ze als een echte Harlekijn of Clown geschminkt zijn. Maar juist door deze witte en zwarte tekening zijn het vogels die over een uitmuntende schutkleur beschikken. U kunt dit zelf constateren als u ze in een met gras en struiken beplante voliëre huisvest, ze vallen nauwelijks op. De hen bezit een lichtbruine wenkbrauwstreep en dito wangen. De keel is wit met een heel smalle zwarte begrenzing.

Het haantje kraait met een helder geluid dat op verre afstand te horen is.

Net als de meeste hoenderachtigen houden ze geweldig veel van zandbaden. Vooral op warme dagen houden ze zich daar langdurig mee bezig. Het is daarom gewenst een gedeelte van hun verblijf te voorzien van een dikke zandbodem.

Als voedsel eten ze allerlei gras- en onkruidzaden, gekiemd zaad, vooral gekiemd raapzaad is een voedsel waardoor ze in prima broedconditie komen, groenvoer als sla, andijvie, spinazie, muur en brandnetelkoppen. Voor de diertjes is het het gemakkelijkst als het klein gesneden opgedist wordt. Losliggend groenvoer is voor hen niet zo gemakkelijk, ze krijgen er slecht iets afgepikt. Is het kleingesneden, behoeven ze er niet mee te tobben. Ook insecten, slakjes en meelwormen lusten ze graag.

De hen legt haar eieren in een ondiep kuiltje tussen het gras of onder een struik, zodanig dat het nest

bijna niet te vinden is. Mocht ze de eitjes niet in het nest leggen, maar her en der verspreidt, maak dan zelf een ondiep kuiltje, leg de eieren er in, en in de meeste gevallen zal de hen de volgende eitjes keurig in het nest deponeren.

Wil men meerdere jongen van de Harlekin-kwartel kweken, moet men de eieren weghalen. In een broedmachine leggen en daarin uit laten broeden. Intussen heeft de hen in de meeste gevallen weer een nestje met eieren. Na een broedduur van 17 dagen komen de eieren uit.

Met kwartelopfokvoer, geplette gierst, blauwmaanzaad, slakjes en mierenieren worden de jongen gevoed. Zijn ze ongeveer 1½ à 2 weken oud, kan men ook kleine meelwormen, fijn gesneden brandneteltoppen en wat grit of zand verstrekken. Na 6 weken zijn ze geheel zelfstandig.

Langzamerhand kan men dan ook de geslachten onderscheiden. Het verdient aanbeveling de haantjes te scheiden van de hennetjes. Al op jeugdige leeftijd zijn ze vol belangstelling voor het andere geslacht. Kale kopjes zijn dan meestal het gevolg en dat is juist niet de bedoeling. Zeker niet als men met de kwartels naar een tentoonstelling wil gaan.

In de winter hebben ze graag een beetje verwarming. Het behoeft geen kamertemperatuur te zijn, maar bij circa 5—8° C voelen ze zich al prima.

Op de tentoonstellingen worden altijd erg weinig kwartels ingezonden. Erg jammer, want het zijn juist prima showvogels, al moet ik toegeven dat ze erg gauw een beschadigd kopje of verenpakje hebben. Bij een goede training van de kwartels zal dit euvel echter tot een minimum beperkt blijven. Elke dag moet men met deze vogels bezig zijn. Een meelworm komen ze dan al spoedig uit de hand halen.

De keurmeesters zien maar wat graag dat de vogels erg mak zijn en op het keurbriefje zullen de resultaten dan ook niet uitblijven. Een punt meer doordat ze niet zo opvliegerig zijn scheelt soms al een heleboel.

ONZE DURE VOGELS
 HEBBEN BEHOEFTE AAN
VETTE KORREL
 GESCHIKT VOOR
 INSECTEN- EN
 VRUCHTEN-ETENDE
 VOGELS
 ZOALS SPREEUWEN,
 LIJSTERS, MERELS,
 BEO'S ETC.
 PRIJS f. **2,95** PER KG.
 * UW WINKELIER HEEFT HET.

VETTE KORREL

Import:
 Vic van Heeswijk Veghel Sluisstraat 41
 Postbus 63 Telefoon (0 4130) 6 40 59

PRODUKTEN SANDERS

ORNIVIT - vitaminecomplex
 TARWEKIEMOLIE - bron van vruchtbaarheid
 RUBICANA - bevordert het essentiële rood-
 kleur pigment
 CHANVIT - verbetert zang en koppeling
 T. 3 - insecticide zonder weerga

Verkrijgbaar in graanhandels en andere
 magazijnen!

SANDERS N.V.

Arnould Van Gelderweg 103, Grave, Tel. 088-60.39.41
 Henri Wafelaertsstraat 47-51, 1060 Brussel

A. P. v. GILS

Abcovenseweg 19 - Goirle
 Telefoon 04247-1579/1328

In- en verkoop van alle soorten
 siervogels. Speciaal Australische
 Vinkjes en Parkieten

Geopend dagelijks 9 tot 12 uur en 13.30 tot 18.00 uur.
 Zaterdags tot 16.30 uur - Zondags 10 tot 12 uur.

"VERAKA"

Specialiteit in tentoonstellingskooien voor
 pelsdieren, pluimvee en vogels - Voor-
 fronten in alle maten - Tevens opvou-
 bare kooien voor honden, katten, duiven,
 papegaaien etc.
 Bondskooien - Hooiruiven - Voerbakjes

Alles gepuntlast - 100% service.

"VERAKA"

Markstraat 17 - Telefoon 01693 - 1448
 Terheijden N.Br.

EDELCHEMIE B.V. PANHEEL

vecht voor een schoner milieu

Fabriceert: NEOFLEX-E-3-X, de beproefde
 frisse INSECTENDODENDE verf voor uw
 hokken, voliëre, broednesten etc.
 Het gebruik van insecticide is 100x minder.

Nu ook verkrijgbaar via uw vereniging
 NEVEX het nieuwe spuitmiddel op basis van
 Pyrethrum. Niet schadelijk. In flessen van 1 liter.

Bel ons op:
 telefoon 04756 - 21 19 of 04748 - 13 06.

GEZA SEPT

Voorkomt en geneest
 virusziekten en infecties.

Een goedkoop en
 afdoend middel dat
 eenvoudig toegepast kan
 worden:
 enige druppels aan het
 drinkwater toevoegen
 is voldoende.

Populierstraat 121-123
 Tel. 070-323930; Den Haag

W. ROUPPE
VAN DER VOORT

VUURSTAART-AMADINE

Montacute Valley, 15 mijl buiten Adelaide, South Australië, waar de vuurstaartamadine in zijn element was. Ook dornastrilden werden in deze streek veelvuldig gesignaleerd.

De vuurstaartamadine wordt wetenschappelijk aangegeven met *Zonaeginthus bellus*, dat zoveel wil zeggen als „prachtige vogel met een tekening van bandjes”. En ofschoon er helaas niet al te veel vogelliefhebbers zijn die deze vogel in een ruime kooi of voliëre hebben gehouden (waarover zodadelijk wat meer), wil ik u er toch iets over vertellen. Allereerst dan een kennismaking: de man is aan de bovenzijde bruingrijs met bruinzwarte golftekening (zie wetenschappelijke benaming!). De vleugels zijn chocoladebruin met wederom diezelfde bruinzwarte tekening, zij het in nog fijnere uitvoering. Rug en stuit, alsmede de bovenste staartveren, zijn diep rood gekleurd, zodat de Nederlandse benaming met recht is gekozen. De staartveren zijn donkerbruin met een bruinzwarte golftekening. Voorhoofd en oorstreek zijn zwart; kin en keel witbruin met, wederom, kleine, bruinzwarte golftekening. Borst, flanken en onderlichaam zijn wit, naar donker overgaand, en opnieuw met dicht op elkaar staande gebogen kleine streepjes als tekening. De anaalstreek en de onderstaartdekveren zijn zwart. De snavel is rood, aan de basis van de ondersnep geelachtig; de poten zijn vleeskleurig tot crèmegeel; de ogen zijn bruin met een opaal-blauwe oog huid. De grootte bedraagt 11,5-12 cm. De pop heeft een minder intens zwarte oorstreek en een lichter gekleurd buikje; verder zijn er maar weinig verschillen op te merken.

Deze prachtige grasvink is een vrij algemeen voorkomende vogel langs de kust van Nieuw Zuid-Wales (ongeveer vanaf Newcastle). Ook in Victoria, het zuidoostelijk deel van Zuid-Australië, op Kangaroo Island (een klein eiland, onder Adelaide, de hoofdstad van Zuid-Australië), op Tasmanië en de eilanden in de Bass Straat. Op Kangaroo Island zag ik meermalen paartjes en kleine groepjes in de onmiddellijke nabijheid van Kingscote en Kohinoor Hill. Zoals u ziet, komt de vuurstaartamadine dus in een vrij groot deel van Australië voor, vooral langs de kust, ofschoon ik op Tasmanië meermalen ook in het binnenland deze schitterende vogels mocht observeren. Uit het zojuist genoteerde mag men terecht de gevolgtrekking maken, dat vuurstaartamandines in een aantal zeer van elkaar verschil-

lende biotopen kunnen worden aangetroffen. In parken van grote steden, zoals in Adelaide en in Hobart schenen zij een voorkeur te tonen voor lage begroeiing (licht kreupelhout, theestruiken), maar ook in moerasachtig terrein mochten we ze aantreffen. Helaas vallen vele biotopen momenteel ten prooi aan onze „beschaving”, hetgeen helaas maar al te duidelijk wordt gedemonstreerd in de broedtijd — welke valt in de maanden september tot in januari — als vele jonge vogels door huis-katen worden gedood. Ook naar voedsel zoekende ouders worden vaak „geslagen” en het is begrijpelijk, dat er dan van de borelingen ook niet veel terecht komt; al met al lijkt het er inderdaad op, dat de stand enigszins terugloopt. In de broedtijd opereren de vogels paarsgewijs en is er van een groepje eigenlijk geen sprake, ook al kan het voorkomen, dat er meerdere nesten in één boom kunnen worden aangetroffen. Buiten de broedtijd leven ze daarentegen wel in kleine clubjes bijeen en houden onderling een hecht contact, alhoewel de paartjes geen bijzondere aandacht voor elkaar aan de dag leggen. Toch is me door onderzoek met ringen gebleken, dat eenmaal gevormde paartjes „tot ter dood” met elkaar optrekken, met andere woorden elk broedseizoen opnieuw een eigen gezin stichten.

Vuurstaartamandines leven veel op de grond; bij het eten en het zoeken naar zaden op de bodem zullen de vogels zo goed als nooit met de vlerkjes slaan (hetgeen veel andere Australische grasvinken wél doen!) of het staartje bewegen. Naast zaden gebruiken ze, vooral in de broedtijd, veel insecten.

De 5-8 jongen worden in een bolvormige kraamkamer geboren; het nest heeft bovendien een lange, tunnelvormige insluipgang. Als bijzonderheid mag ik voorts vermelden, dat in het nest steeds vers gras wordt verwerkt. Steeds zal het nest ook worden gevoerd met plantepuis, soms wol, en altijd witte veertjes (dus geen zwarte of gekleurde). Dat dit laatste niet altijd opgaat bewees overigens A. J. North die een nest vond dat geheel met zwarte veren was gestoffeerd. In het wild worden gewoonlijk twee, soms drie broedsels grootgebracht.

Broeden de vogels in het wild vrij gemakkelijk, in gevangenschap loopt het doorgaans op grote mislukkingen uit. Slechts zelden worden er dan ook Vuurstaartamandines in de handel aangeboden en die af en toe te koop zijn komen doorgaans van Japan. In Australië werken de kwekers gewoonlijk met vogels die uit Tasmanië komen, omdat, zo is gebleken, die het sterkste zijn, terwijl ze ook lang zo schuw niet zijn; persoonlijk mocht ik b.v. meemaken hoe vogels in parken en tuinen tot broeden kwamen en door de bezoekers met miereëieren e.d. werden gevoerd! Toch lijkt het me mogelijk om met deze vogels succesvol te broeden; trouwens de gegevens uit het verleden hebben bewezen, dat het broeden met vuurstaartamandines mogelijk is: denk aan de heer H. Peir die in 1929 uit drie koppels maar liefst 20 jongen kweekte; sinds 1958 heeft de bekende „Keston Bird Farm” te Kent eveneens vele successen geboekt.

We dienen, naar ondervinding me heeft geleerd, steeds uit te gaan van een zo ruim mogelijke, wild begroeide voliëre, zonder medebewoners. Als begroeiing raad ik aan: distel, gras, dichte boompjes en struiken. Veel onkruiden mogen eveneens niet ontbreken, kortom, u dient een voliëre te hebben welke nu niet bepaald het „oogappeltje” van uw verdere voliëres is, want als het goed wordt gerealiseerd, kunt u de vogels (één koppel) niet of nauwelijks bespieden. De beplanting dient dagelijks tweemaal besproeid te worden door middel van een langzaam draaiende sproeier. De vogels zien u slechts als u hen (liefst zo snel mogelijk, om de storing zo klein mogelijk te doen zijn) dagelijks komt voeren. Hun gedragingen kunt u het beste via een veldkijker observeren. Alleen in dicht begroeide voliëres komen de vogels er toe slaapnesten te bouwen. Meer dan 95% van de in Nederland en België gehouden vogels sterft in de avond of nacht, omdat ze in de te keurige model-voliëres geen kans zien slaapnesten te bouwen, waarin ze zich kunnen verschuilen als dit nodig is (regen, koud weer e.d.). Daarom geven we de vogels het gehele jaar door volop nestmateriaal (grasstengels, grasnerven, wol, kleine witte veertjes — denkt u er overigens aan veel vers grasmateriaal aan te reiken). Het is ook begrijpelijk, dat we de vogels niet eerder aanschaffen dan in de late lente of vroege zomer; we houden het weerbericht goed bij en als we zeker zijn dat we de eerste dagen goed, zacht weer mogen verwachten, zetten we de vogels in de buitenvoliëre. Vogels die in herfst of winter worden aangekocht, sterven doorgaans binnen enkele dagen.

Eenmaal geacclimatiseerde vogels moeten tijdens de wintermaanden overigens in een rustige vitrine, met veel (liefst levende) begroeiing worden ondergebracht. Een vogelliefhebber uit Adelaide vertelde me, dat een zeker kenmerk dat de vogels zich aan „gevangenschap” hadden aangepast was het bouwen van een slaapnest! Dus zullen we er ook op uit moeten zijn om de vogels hiervoor de gelegenheid te geven.

Zoals ik hierboven reeds schreef hebben vuurstaartamandines absoluut insecten nodig, vooral in

de broedtijd, naast een rijke variatie zaden. De beste resultaten had ik met een goede sortering gierst- en milletsorten; verder kanariezaad, volop rijpe en half rijpe gras- en onkruidzaden, distelhoofdjes en groenvoer (vooral jong, pas opgekomen onkruid; ook sla en jonge spinazie komen in aanmerking). Als insectenvoer raad ik aan: miereëieren, kleine meelwormen (eventueel grote, maar dan doorgesneden meelwormen), spinnetjes, vliegmaden, wandelende takken, enchytraeën enz. Daarenboven leveren we de diertjes een goede begroeiing die insecten aantrekt, zoals vlier, roos, brandnetel, tuya e.d. Verse takken met bladluis mogen dagelijks (of als dit mogelijk is zo veel mogelijk) niet ontbreken. Ondervinding heeft me geleerd, dat de vogels hartstochtelijke liefhebbers zijn van termieten (voor óns land zouden miereëieren dus onontbeerlijk zijn!).

Naast al de genoemde eisen om tot succesvol broeden met vuurstaartamandines te komen dien ik tenslotte uw speciale aandacht te vestigen op nog een punt, namelijk waswater. Dit is, vooral in de tijd der jonge vogels, een levensvoorwaarde! Meermalen per dag nemen de vogels uitgebreide baden; in het wild observeerde ik badende vogels in de wintermaanden! En ook de winter in Zuid-Australië — waar ik de vogels het intensiefste mocht bestuderen — heeft z'n koude en miezerige dagen !!

Tussen de regels door heeft u natuurlijk al gelezen dat succes ligt in een dicht begroeide voliëre. Ofschoon dit laatste nog, zover ik althans weet, nimmer in Europa (Engeland hier buiten beschouwing gelaten, waar Boosey nogal eens succes mocht boeken) is voorgevallen, acht ik het desondanks heel wel mogelijk. Denkt u er echter aan, dat vuurstaartamandines geen nestkastjes gebruiken, maar altijd een vrij nest zullen construeren.

Soms zelfs verbouwen ze een slaapnest tot een kraam- en broedkamer, maar normaler is, dat de vogels een zelfstandig, flesvormig nest met een insluitgang bouwen. Geef, nogmaals, in de broedtijd volop levend groen als bouw materiaal. Het nest wordt laag bij de grond gebouwd, dus dienen we onze voliërebodem zodanig te bouwen, dat muizen, ratten, wezels e.d. geen toegang kunnen hebben.

Geef bij voorkeur lange, groene grashalmen; zijn de vogels bijna klaar met bouwen, dan verstrekken we kleine, lichte veertjes en plantepluis. Tenslotte wil ik er nog eens op wijzen dat insectenvoer in de broedtijd absoluut noodzakelijk is, naast een goede variatie zaden. Ik heb destijds in Australië (waar ik bovenbeschreven methode met succes mocht toepassen) mogen constateren, dat de vogels het voeren eenvoudig opgeven zodra ze niet dat voedsel vinden waarnaar ze zoeken. Variatie is dus de enige oplossing.

Overigens: mogen we, via de redactie, eens horen of er onder de lezers kwekers zijn die met succes de vuurstaartamandines hebben gekweekt of... in de toekomst plannen hebben het eens volgens bovenbeschreven methode te proberen?

VOGELS, in kwart van nederlandse gezinnen

In 25.5 % van de Nederlandse gezinnen worden 1 of meer vogels gehouden. Dit blijkt uit een onderzoek dat door het **Marketingbureau Interact b.v. in Dongen**, gedurende de tweede helft van 1974 daarnaar is gehouden.

Ook is gebleken dat de kanarie de meest gehouden soort is. In 11 % van de Nederlandse huishoudens zit er één kanarie in een kooitje. Daarna volgt de parkiet met 3.6 %.

Voor het onderzoek is het land in verschillende districten ingedeeld.

District 1: De drie grote steden Amsterdam, Rotterdam en Den Haag;

District 2: Noord- en Zuid-Holland en Utrecht;

District 3: Groningen, Friesland en Drente;

District 4: Overijssel en Gelderland;

District 5: Noord-Brabant, Limburg en Zeeland.

Vogelbezit naar District

	Totaal %	D I S T R I C T				
		1 %	2 %	3 %	4 %	5 %
Bezit wel vogels	25.5	27.7	24.1	17.8	27.1	28.2
Kanaries	15.3	14.0	14.6	12.4	14.7	19.8
Parkieten	7.5	11.6	6.1	5.0	8.6	5.6
Papegaaien	1.0	1.2	1.1	0.4	1.4	0.7
Andere tropische vogels	4.3	4.5	4.5	3.7	3.5	4.9
Duiven	4.1	0.9	4.0	3.3	7.2	5.4
Andere vogels	2.1	0.7	1.4	2.1	2.0	4.5
Bezit geen vogels	74.5	72.3	75.9	82.2	72.9	71.8
Totaal	100	100	100	100	100	100
Aantal ondervraagden	1988	422	553	241	347	425

Aan de hand van deze tabel zien we dat de meeste vogels worden gehouden in Noord-Brabant, Limburg en Zeeland op de voet gevolgd door de drie grote steden en Overijssel en Gelderland. De minste vogels worden in het noorden van ons land gehouden, namelijk 17.8 %
Overduidelijk blijkt ook dat de kanarie het meest populair is.

De volgende tabel geeft u een overzicht van het vogelbezit naar de leeftijd van de huisvrouw.

	Totaal %	leeftijd				
		t/m 29 %	30 t/m 39 %	40 t/m 49 %	50 t/m 64 %	65 plus %
Bezit wel vogels	25.5	24.9	27.0	30.6	24.3	17.4
Kanaries	15.3	16.1	15.4	18.8	13.1	12.8
Parkieten	7.5	5.6	8.9	11.2	6.9	2.7
Papegaaien	1.0	1.8	0.7	0.9	1.2	0.4
Andere tropische vogels	4.3	3.8	4.2	6.0	4.5	1.9
Duiven	4.1	2.6	3.7	6.3	4.7	1.9
Andere vogels	2.1	1.2	2.1	3.3	1.2	3.1
Bezit geen vogels	74.5	75.1	73.0	69.4	75.7	82.6
Totaal	100	100	100	100	100	100
Aantal ondervraagden	1988	342	429	448	511	258

De meeste vogels blijken dus te worden gehouden in de gezinnen met huisvrouwen tussen de 40 en 50 jaar. De minste, en dat is wel opvallend, door de mensen boven 65 jaar.

Gelezen in het DIVEBO orgaan.

404

INSECTICIDE doodt insecten

ONSCHADELJK / GIFVRIJ

Uw vogels hebben aan Sluis Ei-Krachtvoer meer dan genoeg.

De moderne voedingsleer toont aan dat de overgang op speciale producten - zoals opfokvoer - tijdelijk konditie-verlies bij uw vogels veroorzaakt.

Juist aan het begin van de kweekperiode waarin veel van uw vogels wordt gevraagd (nest maken, eieren leggen, broeden enz.) mag dat niet voorkomen. Een optimale kweekconditie van uw vogels betekent meer eieren en meer jongen van betere kwaliteit.

Objektief is vastgesteld dat kweekresultaten aanzienlijk verbeteren als het hele jaar door Sluis Ei-Krachtvoer wordt gebruikt.

Sluis Ei-Krachtvoer is weliswaar wat duurder dan andere

produkten. Maar daar staat heel wat tegenover.

Sluis Ei-Krachtvoer is:

1. altijd konstant van samenstelling,
2. altijd vers door de nieuwe verpakking,
3. zeer licht verteerbaar,
4. verkrijgbaar in verpakking van o.a. 1kg,
5. verrijkt met groente,
6. compleet kracht- en opfokvoer.

Neem de proef eens en let op de resultaten.

Sluis

Sluis vervangt de natuur.

20

KLEUR KANARIE

door H. J. Veerkamp

DE SATINETFAKTOR

Rond 1967 is de satinet ontstaan. Een wat wonderlijke naam voor deze mutant, die zich aandienende in de vorm van een zacht isabel-getinte vogel met rode ogen. Een mutatievoorbeeld dat overduidelijk laat zien, dat we hier te maken hebben met een samenspel van factoren die, tijdens de pigmentontwikkeling, op elkaar inwerken.

De isabel-satinet kenmerkt zich door een fijne zachte bestreping, de toppen van de contouren, zoals de schouder- en rugdekveren, zijn nagenoeg pigmentloos. Heel goed is waar te nemen dat de satinetfactor het sterkst zijn werking doet gelden op de roodbruin-faomelanine. Vandaar, vooral bij de schimmelvogels, de kleurloze omzoming van het bestrepingsspatroon.

Genetisch bekeken kunnen we de verschijningsvorm **isabelsatinet**, als volgt analyseren.

- A.** Bezit van bruin-eumelanine (het bestrepingsspatroon) door de zogenaamde bruinfactor.
- B.** Reductie van phaomelanine, waardoor de vogel de lichtere variëteit van bruin, werking van de zgn. opbleekfactor tot isabel.
- C.** De zeer sterke vermindering, reducering, van phaomelanine in de GEHELE BEVEEDERING, door werking van de satinetfactor.

Bruinsatinet heeft een duidelijk gemarkeerde bruine bestreping, hetwelk wordt veroorzaakt door bezit van de bruinfactor. Door werking van de satinetfactor ontstaat de bruine aftekening op een praktisch pigmentloos veld.

Agaatsatinet. In vergelijking met de klassieke agaatsatinet, waarbij de licht omzoomde ZWARTE bestreping de karakteristieke agaattekening veroorzaakt (werking van de opbleekfactor). De agaatsatinet is een BIJNA PIGMENTLOZE vogel. Van enige tekening, uitzonderingen daargelaten, is iets te bespeuren.

Groensatinet. Evenals bij de agaatsatinet is bij de groensatinet van enig bruin, zwart of pigmenttekening geen sprake. De ondergrondkleur, de dons, is matig zwart-grijs. In vergelijking met een vetstofkleurige kanarie, is de groensatinet als het ware heel licht beige overwaasd.

Ten opzichte van de klassieke kleuren, zijn er nogal wat schijnbare tegenstrijdigheden te ontdekken. De beginnende liefhebber wordt geleerd dat groen de meest dominante kleur is. Groen overheerst agaats, bruin en isabel. Een zgn. lagere kleur kan nooit een hogere kleur vererven. Deze stelling gaat nog steeds op. Paart men bijv. een groensatinet man maal een isabelpop, dan zijn de jongen hieruit groen, zowel de zonen als de dochters. Omreden dat de zwart- en bruinfactor die zichtbaar niet aanwezig is, wel degelijk latent

(verborgen) aanwezig is. De satinetfaktor, belet als het ware de werking van de zwart- en de bruinfaktor, reduceert de volpigmentering tot praktisch nul. Ditzelfde is van toepassing bij de agaatsatinet.

De konklusie die we kunnen trekken uit de gedragingen van de satinetfaktor is als volgt: De satinetfaktor heeft het meest krachtige effect op groen en agaat, beide melaninesoorten, eumelanine en phaomelanine worden sterk aangetast.

Bij bruin en isabel wordt in hoofdzaak een sterke reducering van phaomelanine waargenomen. M.a.w. de SATINETFAKTOR WERKT HET MEEST INGRIJPEND OP ZWART, DE ONGEMUTEERDE EUMELANINE EN ONGEMUTEERDE (bruin) PHAOMELANINE.

Onze theorie baseren we op 1 faktor, 1 kenmerk, doch alleen en uitsluitend om er gemakkelijk te hanteren begrippen van te maken. Wetenschappelijk, o.a. Prof. Alf. Kühn, is vastgesteld dat een complex van samenwerkende factoren een zeer verschillende sterkte van werkingsgraad kunnen hebben, zodat men naast o.a. hoofdfactoren, waarvan de graad

van een kenmerk voornamelijk afhangt, eveneens hulpfactoren kan onderscheiden. Het is goed dat we van dit wetenschappelijk gestelde feit op de hoogte zijn en hiermede rekening houden. De werking van de satinetfaktor, met zijn hulpfactoren, is hiervan een duidelijk voorbeeld.

De satinetfaktor met zijn veelzijdige werking is niet alleen vast te stellen in het verenpak, ook in de oogkleur is een variabiliteit vast te stellen. Voor het schematisch gebruik van de faktor moeten we de symbolisering eenvoudig houden en passend in de hedendaagse nomenclatuur.

We kennen de 1e reductiefaktor **r.z.** (reductie zwart, de zgn. pastelfaktor) de 2e reductiefaktor **r.b** (reductie bruin, de zgn. opleekfaktor), hierop aansluitend noemen we de satinetfaktor **r.m** (reductie melaninen) Het symbool **r.m** is heel goed bruikbaar. Uit de praktijk weten we immers dat de satinefaktor de pigmentuitingen, zwart en bruin, matig tot zeer sterk kan verminderen. De faktor is **recessief** en vererft **geslachtsgebonden**. Dus gebruik van kleine letters i.v.m. zijn terughoudendheid tegen de wildfaktor **r.m**⁺.

We krijgen de navolgende formuleringen.

$$\text{A. } \frac{(x) \text{ r.m.}^+ \text{ niet satinet}}{(x) \text{ r.m.}^+} \times \frac{(x) \text{ r.m satinet}}{(y)} = 50\% \frac{(x) \text{ r.m.}^+}{(x) \text{ r.m}} \text{ en } 50\% \frac{(x) \text{ r.m.}^+}{(y)}$$

Deze paring geeft in zijn nateelt geen enkele satinet te zien, dominantie van de wildfaktor **r.m**⁺. In de formule kunnen we aflezen dat de mannen (xx) split voor satinet zijn, bezit van **r.m**.

B. De paring satinet maal satinet, een gelijke paring dus, kan niets anders geven dan satinetten. Onderstaande formule laat u dat zien.

$$\frac{(x) \text{ r.m}}{(x) \text{ r.m}} \times \frac{(x) \text{ r.m}}{(y)} \text{ geeft } 50\% \frac{(x) \text{ r.m}}{(x) \text{ r.m}} \text{ } 50\% \frac{(x) \text{ r.m}}{(y)}$$

C. Satinetman maal niet satinet pop geeft niet satinet zonen en satinet dochters.

$$\frac{(x) \text{ r.m}}{(x) \text{ r.m}} \times \frac{(x) \text{ r.m.}^+}{(y)} = 50\% \frac{(x) \text{ r.m.}^+}{(x) \text{ r.m}} \text{ } 50\% \frac{(x) \text{ r.m}}{(y)}$$

D. Wanneer we een zoon uit paring C paren aan een satinet pop, krijgen we de navolgende uitkomsten.

$$\frac{1 (x) \text{ r.m.}^+}{2 (x) \text{ r.m}} \times \frac{3 (x) \text{ r.m}}{4 (y)} = 25\% \frac{1 (x) \text{ r.m.}^+ \text{ (split sat.)}}{3 (x) \text{ r.m}}$$

$$25\% \frac{2 (x) \text{ r.m (satinet)}}{3 (x) \text{ r.m}} \quad 25\% \frac{1 (x) \text{ r.m.}^+}{4 (y)} \quad 25\% \frac{2 (x) \text{ r.m (satinet)}}{4 (y)}$$

E. Als laatste mogelijkheid de paring van een split satinetman maal een niet satinet pop.

$$\frac{1 (x) \text{ r.m.}^+}{2 (x) \text{ r.m}} \times \frac{3 (x) \text{ r.m.}^+}{4 (y)} =$$

$$25\% \frac{1 \text{ r.m.}^+ \text{ (niet satinet)}}{3 \text{ r.m.}^+}$$

$$25\% \frac{2 \text{ r.m (split satinet)}}{3 \text{ r.m.}^+}$$

$$25\% \frac{1 (x) \text{ r.m.}^+ \text{ (niet satinet)}}{4 (y)}$$

$$25\% \frac{2 (x) \text{ r.m (satinet)}}{4 (y)}$$

U ziet, de kans op de verschijningsvorm satinet is niet groot en alleen zichtbaar in de dochters te verwachten. De zonen zullen door het doen van proefparingen moeten bewijzen of zij drager zijn van de satinetfaktor. De donskleur bij de mannen, vooral bij de isabelen, kunnen een indicatie geven, deze kan beduidend lichter zijn dan bij een niet drager.

MANDARIJN-SPREEUW

Sturnus sinensis

Tekst: Cees van Berkel

Foto: Harry Lacey

In het begin van deze eeuw, werden voor het eerst deze Aziatische spreeuwen in Europa ingevoerd. Ze komen voor in Zuid China en het noorden van Indo China, waar ze een specifiek spreeuwenbestaan leiden.

Ze verblijven meestal in dicht bevolkte gebieden waardoor ze, gewend aan de mens, niet schuw van aard zijn.

Tijdens de herfst trekken ze naar zuidelijker gelegen overwinteringsgebieden, om vroeg in het voorjaar weer terug te keren.

Hun voedsel bestaat uit bessen, vruchten en dierlijk voer wat kan variëren van sprinkhanen tot wormen; van slakken tot insecten.

Hun komvormige, wat slordige nesten, bouwen ze van takjes en halmen, van binnen met wat veertjes gestoffeerd. Onder afdaken, in muurgaten en boomholten weten ze wel een plaatsje te vinden.

De gemiddeld 6 effen blauwgroen en 24x18 mm grote eitjes, worden afwisselend door man en pop bebroed.

Als de jongen ongeveer 4-5 weken oud zijn vliegen ze uit. Ze verlaten het nest en keren daarin niet meer, ook 's nachts niet, terug.

Buiten de broedtijd trekken ze in vrij grote groepen op.

Hun zang is een typische mengeling van fluiten, kwetteren en rollen en wordt met enige show, opgezette veren, voorgedragen. Geen onaardig gezicht en evenmin onaangenaam om aan te horen. Zoals zoveel soorten uit de vrij grote *Sturnus* familie, zijn ook de mandarijnspreeuwen best fijne volièrevogels, die heel goed met andere soorten kunnen worden samengehouden. Ze zijn niet agressief, ze verdedigen zich wel. Het zijn levendige, vertrouwelijke en erg sterke vogels. De acclimatisatie

vereist niet zó veel zorgen en men kan heel lang plezier aan ze beleven.

In kooien worden ze ook wel gehouden, maar beter is het toch om ze in een wat ruimere volièrre onder te brengen. Dit geeft dan ook veel minder onderhoud.

Vruchten- en insecteneters geven vaak een aanmerkelijk grotere en veel dunnere ontlasting dan de zaadeters. Trouwens, ze snavelen erg graag zo eens in de grond die zoekt naar een wormpje en dat is in een kistkooi moeilijk waar te maken.

Het eerste kweekresultaat werd in 1915 door ene heer Turk in Chemnitz in Saksen, aan de voet van het ertsgebergte, behaald. In 1923 schreef Delacour in Avicultural Magazine, dat de mandarijnspreeuw in de volièrre veelvuldig tot broeden kwam. Dit moge dan zo rond de twintiger jaren zijn geweest, momenteel liggen die goede resultaten niet zó dik gezaaid. Het beste bewijs hiervan is, dat wanneer er ergens succes met deze soort is behaald, dit al direct, overigens met recht, wordt gepubliceerd. De aanleiding tot het schrijven van dit artikel, is dan ook zo'n geslaagde kweek. Ik kom daar straks wel op terug. Allereerst wil ik even mijn gedachten over het waarom er zo weinig succes met deze vogelsoort wordt behaald, op papier zetten.

Ik denk dat hier twee factoren aan debet zijn. Op de eerste plaats de import. Gedurende de laatste jaren worden ze onregelmatig ingevoerd en dan nog in maar zeer kleine aantallen. Het aanbod is dus nagenoeg nihil.

Op de tweede en wellicht belangrijkste plaats, is er geen verschil waarneembaar tussen man en pop. Deze plm. 17 cm grote vogels, zijn uiterlijk volkomen gelijk. Men beweert wel eens dat er tussen beide een verschil in grootte is. Vermoedelijk wel te zien wanneer men eenmaal met zekerheid weet een paar te hebben, maar onmogelijk om alleen op dát gegeven te sexen. Dit alles maakt het samenstellen van een koppel uiterst moeilijk, temeer daar er geen mogelijkheid is om er een van even te ruilen. Daarbij komt nog, dat eer met zekerheid gezegd kan worden dat het twee vogels van dezelfde sexe zijn, er al een lange tijd verstreken is. Hoe lang moet je weer wachten op nieuwe import? En als die er al is vraagt ook de nieuwe aanwinst weer een ruime gewenningsperiode. Al met al vergt dit dus veel tijd.

Wel is het zo, dat wanneer men perse kweekresultaten wilt behalen, er het nodige geduld voor kan opbrengen en, met betrekking tot het samenstellen van een koppel, een klein beetje geluk heeft, dit beslist een haalbare kaart is. Pierre Goven, Neth-

straat 27 in Hechtel, België, kan daarover meespreken. Zijn paar mandarijnspreeuwen woont apart in een onbeplante volièrre van 4 m lang, 2 m breed en 2 m hoog, waarvan een gedeelte is overdekt. De pop al sinds 1962, de man sedert 1963.

In 1970 was het zover dat ze tot broeden kwamen; er werden ook jongen geboren. Veel verder kwam het niet, steeds gingen ze dood nog vóór ze zelfstandig waren. De daarop volgende drie jaar gaven eenzelfde beeld te zien, steeds mislukkingen. Eindelijk, in 1974, succes; twee jonge gezonde vogels op stok.

OVER TIJD EN GEDULD GESPROKEN.

In een ongeveer 30 cm hoog nestblok, diameter binnenwerks 20 cm, met invlieggat van 5 cm, werd een slordig nest gemaakt van takjes, grasstengels en zelfs stukjes papier. Het eerste ei werd gelegd op 30 mei. Dagelijks volgde er een nieuw ei totdat het legsel uit 4 stuks bestond. De pop broedde alleen en zij had daar ongeveer 21 dagen voor nodig. Waarschijnlijk is deze verlengde broedtijd het gevolg dat ze niet helemaal rustig zat. Als er namelijk tijdens die periode iemand in de nabijheid van het nest kwam, verliet ze het om daarin onmiddellijk terug te keren zodra zij meende dat alles weer rustig was. Drie eieren kwamen uit doch na 5 dagen ging er 1 jong, een achterblijvertje, dood. De jongen waren volkomen naakt, zonder enige dons. Na 10 dagen kwamen wat veerstoppeltjes door en 15 dagen oud zijnde, kon men van enige bevedering spreken. Toen ze 8 dagen oud waren gingen de oogjes open en de daarop volgende dag heeft Goven ze geringd; ringmaat 4 mm.

Vóór de broedperiode werd alleen universeelvoer, krentebrood en erg veel fruit aan de vogels verstrekt. Tijdens het broeden werd dit menu aangevuld met meelwormen, miereneieren, oormwormen, aardwormen, slakjes en opfokvoer met honing van het merk Claus. De jongen werden, aanvankelijk alleen door de moeder en later ook door hun vader, goed gevoed.

Omdat deze vogels, zoals alle spreeuwen, ontzettend graag baden, werd er meermalen per dag vers water in een badschotel gegoten.

Na deze eerste met succes bekroonde ronde, werd in augustus een aanvang met de tweede ronde genomen. Wederom werden 4 eieren gelegd. Hier van waren er 3 bevrucht maar uiteindelijk kwamen er maar 2 van uit. Toen deze beide jongen ruim 30 dagen oud waren, gingen ze dood. Waarschijnlijk door de koude. Het was dan ook al bijna oktober en het weer was er naar.

NvV Boekenservice

EEN BOEK OVER DE HOBBY IS EEN IDEEAAL GESCHENK
WIJ KUNNEN ALLE BOEKEN OP HET GEBIED VAN DE VOGELLIEFHEBBERIJ LEVEREN.

Raadpleeg onze boekenlijst. Ook de niet daarop voorkomende en door u gewenste titels zijn leverbaar.

UW BESTELLINGEN WORDEN ZONDER BIJKOMENDE KOSTEN, DUS FRANKO, THUIS BEZORGD!

Laat een jonge zwartmasker zien van type no. 2. donkere snavel, lichte kop en haast goede staart-tekening.

UITERLIJKE VERSCHILLEN BIJ JONGE

ZWARTMASKERZEBRAVINKEN

Waarom komen er bij de zwartmaskerzebravinken drie verschillende verschijningsvormen bij jonge vogels voor?

Type 1: Deze jonge zwartmaskerzebravink heeft een zwarte snavel, een donkere aanslag op de bovenschedel en bijna geen staarttekening. Als deze jonge vogels geheel op kleur zijn, blijken het de slechtste en veelvuldigst voorkomende jonge vogels. Soms vindt men bij deze vogels nog een vogel met een vrij goed formaat, maar in het algemeen moet men met deze vogels niet verder kweken.

Type 2. Deze vogels hebben ook een zwarte snavel, maar een lichte kopbevedering en ze tonen * ook reeds wat staarttekening * als jonge vogel. Zulke vogels kan men verwachten als men een goed getekende met een slechte vogel gaat verparen. Als ze uitgekleurd zijn, dan vindt men bij dit type vogel

reeds een deel goede vogels die ook voor de kweek te gebruiken zijn.

Type 3. Deze jonge vogels kan men reeds onderkennen als ze enige dagen oud zijn, daar ze een veel helderder huid hebben dan hun nestgenoten. In het nest hebben deze jonge vogels ook rode ogen of rood doorschijnende ogen. In tegenstelling tot type 1 en 2 hebben ze ook een lichte snavel en lichte kopbevedering. De vogels die er in het nest zó uitzien worden gegarandeerd goed gekleurde vogels, met zeer duidelijke tekening en geheel zwarte staartbevedering. De ogen die rood doorschijnen in het nest zijn na het uitvliegen weer donker.

Deze vogels moet men eerst een tijd vast houden en als ze het benodigde formaat blijken te hebben, ook voor de verdere kweek gebruiken.

Deze jonge vogels met rode ogen, lichte snavel en lichte kop, komen veelvuldig uit de koppeling van goed getekende vogels.

Tekst en zw/w foto's:

Günther Oppenborn

Kleurfoto's:

W. D. H. Spijker

Toont een jonge zwartmasker type no. 3, lichte snavel, lichte kop en de goed te herkennen donkere staarttekening.

Zebravink man

Als men kweekvrienden naar de oorzaak van het voorkomen van deze verschillende typen jonge vogels vraagt, dan worden de wonderlijkste vermoedens uitgesproken. Het meest hoort men nog het vermoeden uitspreken dat type 3 een bruinmasker zou zijn. Dit is echter in mijn geval zeker uitgesloten. Bovendien zijn er in Duitsland in het geheel geen bruinmaskers aanwezig. In het Zebra-pad van de N.Z.C. werd dit vermoeden ook reeds eenmaal in een artikel omschreven. Daarin kon echter ook niet zeker bewezen worden dat de

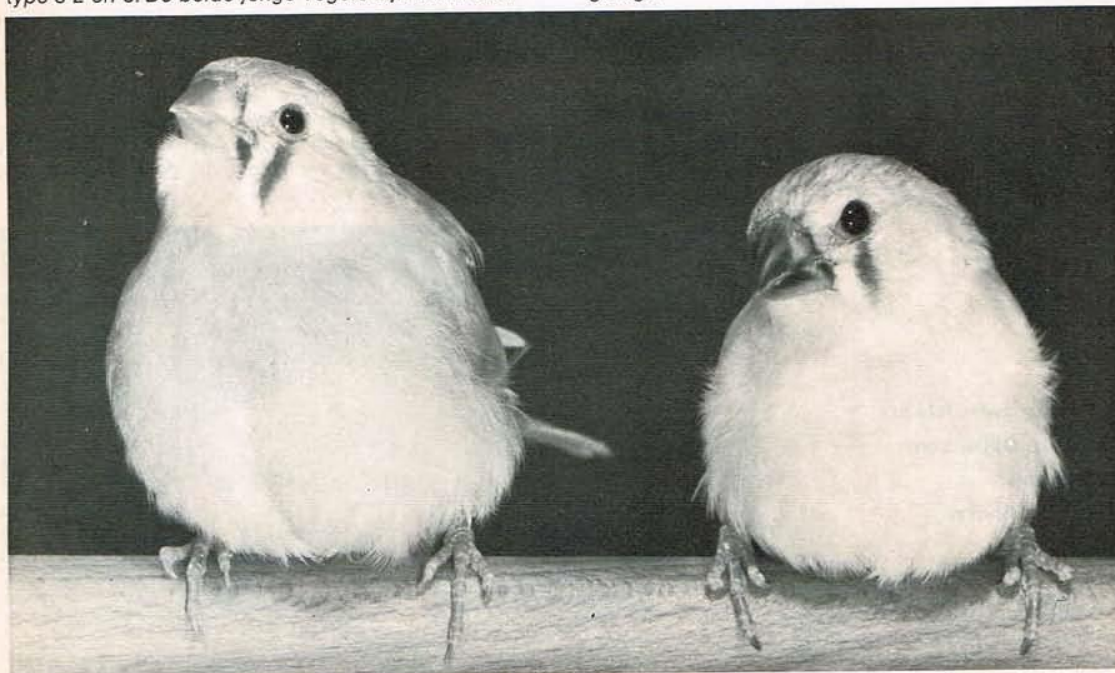
Zebravink dominant crème

jonge zebrafincken met rode ogen, lichte snavel en lichte kopbevedering bruinmaskers waren. In de praktijk zal dit ook zeker niet mogelijk blijken te zijn, omdat juist deze vogels de duidelijkste zwarte tekening tonen.

Zou er nu een kweker zijn die voor deze verschillende zwartmaskervogels een verklaring weet, of deze verervingsgewijs kan aantonen, dan zou het sterk aan te bevelen zijn als hij deze wetenschap in een artikel zou willen omschrijven.

Naschrift redactie: Wij verwijzen u nog naar pag. 393, jaargang 1973, waarin de heer Ch. v.d. Hoven in een artikel over dezelfde verschijningsvormen spreekt, zij het dat de nadruk daarin meer op de oogkleur wordt gelegd.

Toont nogmaals duidelijk het onderscheid tussen de type's 2 en 3. De beide jonge vogels zijn even oud.

tekst:

H. W. v. d. Linden

GRASPARKIETEN

ALLERLEI

Aan de vooravond van het TT-seizoen wil ik nog enkele punten belichten waar u als inzender mogelijk nog uw voordeel mee kunt doen. Het komt dikwijls voor, dat de keurmeester een vogel enkele punten moet straffen op onderdelen, die men als inzender had kunnen voorkomen.

Te denken valt hier bijvoorbeeld aan de opmerking op het keurbriefje „VOGEL TE ONRUSTIG” of „VOGEL WIL NIET OP STOK” — „BETER TRAINEN”. Dit is allemaal te voorkomen als men de vogel goed traint. Sommige grasparkieten zijn geboren showvogels. Zoals overige alle psychisch en fysieke kenmerken, dankt een vogel deze eigenschap aan erfelijke factoren en het behoeft geen betoog, dat inkweken van deze goede eigenschap de beste trainingsmethode is. Immers vogels, die de aangeboren behoefte hebben om zich te tonen, zodra ze in een TT-kooi zitten, behoeven bijna niet getraind te worden. Hebt u niet voor deze methode gekozen, dan kunt u natuurlijk net zo goed prima getrainde vogels op de show brengen, doch u zult veel meer tijd nodig hebben de vogel af te richten. Het trainen voor de TT kunt u vanzelfsprekend het gemakkelijkst met rustige vogels. Met uitgesproken zenuwachtige exemplaren is meestal niets te beginnen en kunt u zich de moeite wel sparen. Vogels, die u opkooit en meteen op de stok gaan zitten zijn dikwijls goede leerlingen al behoeft u de moed niet te laten zakken als een vogel dit niet direkt doet.

Het trainen van grasparkieten doen we bij voorkeur met een keurstokje dat de keurmeester ook gebruikt. Deze keurstokjes zijn van glimmend metaal gemaakt en zijn in- en uitschuifbaar, zoals een antenne van een draagbare radio (verkrijgbaar in alle V. en D.-winkels als balpen). Probeer de op-

gekooide vogels met het keurstokje op de stok te krijgen. Lukt dit niet, neem dan de volgende vogel. Blijf vooral in het begin niet te lang met een vogel bezig. Blijf er rustig bij, ook als een en ander in het begin wat tegen zit, en bedenk dat u door zich kwaad te maken niets bereikt. Zodra de vogel begrijpt wat de bedoeling is, is er al veel gewonnen. Praat tegen uw vogels. Door tegen ze te praten gaat er een zekere rust van u uit. Herhaal in het begin enkele malen per dag uw poging om de vogel op de stok te krijgen en u zult zien, dat na een paar dagen de meesten al op de stok gaan zodra u tegen de tralies tikt. Vogels, die na enkele dagen nog niet op de stok willen, en die met veel lawaai onder de zaad- of drinkglasjes kruipen zodra u voor de kooi gaat staan, kunt u beter weer in de volière doen. Op de TT zult u met dergelijke vogels niet veel eer behalen. Een goede methode is ook direkt na het uitvliegen met de training te beginnen en enkele weken voor de TT een herhaling van het geleerde te geven. Bent u er in geslaagd u vogels zover af te richten, dat ze direkt op de stok gaan zitten, zodra u aan de tralies tikt, begin dan met de kooien op een andere plaats te zetten. Voor en tijdens de keuring worden de kooien ook vele keren versjouwd en een vogel die hier aan gewend is stoort dit op de duur helemaal niet meer en u voorkomt, dat de vogels vlak voor de keuring van streek zijn.

Leer uw vogels ook zich op de stok om te draaien. De keurmeester moet de vogel aan alle kanten kunnen bekijken. Gebruik hiervoor weer het keurstokje. Elke keer de vogel maar eenmaal laten draaien, anders snappen ze de bedoeling niet. Zodra de vogel zich dus omwendt, neemt u de volgende kooi. Zet tijdens de training de kooien zo neer, dat u er telkens langs moet. Ze wennen dan aan het verkeer en zullen op de duur rustig blijven. Laat ook uw kennissen en uw huisgenoten eens langs de kooi gaan, zodat ze ook aan vreemden wennen. TT-vogels moeten mooi schoon zijn en glad in de veren zitten. Dit kunnen we bewerkstelligen door de vogels elke dag, te beginnen \pm 14 dagen voor de TT, met lauw water licht te sproeien. Een bloemenspuit kan hiervoor goede diensten bewijzen. In het begin zal de vogel schrikken, doch na een paar dagen ervaren de meeste vogels dit dagelijks bad als aangenaam. Nadat u de vogel besproeid hebt (vooral niet te nat maken) beginnen ze toilet te maken en wordt elke veer in orde gebracht. De staarten van de ino's en van diverse bonten zijn vaak vuil. Deze kunt u schoon maken door de vogel in de hand te nemen en met een in lauw water gedrenkte schone kwast (oude scheerkwast) in de richting van de bevedering te strijken. Dus vanuit de stuit naar het uiteinde van de staart. Gaat het vuil er dan nog niet vanaf, dan kunt u het nog eens met een sopje proberen (met babyhaarshampo, deze bijt niet). Ook vinden we dikwijls opmerkingen over de keelstippen op het keurbriefje, die we met een beetje moeite hadden kunnen voorkomen. Een standaardgrasparkiet dient, behalve die welke gekeurd worden in schaal 2, zes op onderling gelijke afstand geplaatste grote ronde keelstippen te bezitten, waarvan de buitenste gedeeltelijk overdekt zijn door de basis van de

wangvlekken. Ook hier is de beste methode dit te bereiken via selektieve kweek. Daar we in het algemeen nog lang niet zo ver zijn zullen we het masker moeten conditioneren. Dit bijwerken is toegestaan mits men zich beperkt tot het verwijderen van een te veel aan keelstippen. **HET BIJTEKENEN EN/OF BIJKLEUREN VAN KEELSTIPPEN IS STRENG VERBODEN.** Ook dient u er voor te waken, dat u bij het wegtrekken van overcomplete stippen het masker in zijn geheel ontsiert door kale plekjes, want dan kost het u ook punten. Voor het conditioneren nemen we een pincet. Liefhebbers die

dit nog nooit hebben gedaan, kunnen het beste iemand in de arm nemen, die hier enige ervaring mee heeft. Het conditioneren moet enkele dagen voor de keuring geschieden. Trekt u een goede stip weg dan duurt het 3 tot 4 weken tot de vogel een nieuwe heeft. Ontdekt u een vogel met een gebroken staartpen in uw TT-selektie, dan kunt u deze voorzichtig uittrekken.

In ± 8 weken groeit er weer een nieuwe aan. Met deze tips hoop ik u van dienst te kunnen zijn geweest. Besluiten wil ik dit praatje met u een geslaagd TT-seizoen te wensen.

Een vogelliefhebber uit Hornhuizen had in zijn volière last van luizen. Toen vroeg hij advies aan zijn neef in St. Andries. Die zei: Het beste kun je verhuizen.

J.H., Oude Tonge

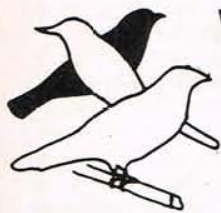

Orig. Amerik. elektr. broedmachine TURNX, geheel doorzichtig, met autom. warmte regeling. Ook als kunstmoeder te gebruiken. Voor 24 kwartel eieren - 12 hoender- en 18 fazant- of dwerghoender eieren, prima uitkomsten, met handleiding.

met keerinrichting **f 94,-** franco
met vol automatische keerinrichting **f 159,-** rembours

Van Waardhuizen - Leiderdorp
v.d. Valk Boumanweg 204 - Tel. 071-13 08 37

BONDSKAMPIOEN 1975/1976

VOGEL '76

9 t/m 11 jan. 1976

**Diergaarde
Blijdorp
Rotterdam**

JE KIJKT JE UIT!

In het volgende nummer kunt u daarover alles lezen. Het inschrijfformulier vindt u op de binnenzijde van het wikkeltje OM dat novembernummer.

DIERGAARDE BLIIDORP
vraagt een

leerling oppasser

voor haar vogel-afdeling zij dienen in het bezit te zijn van een diploma tuin- of landbouwschool.

Sollicitaties uitsluitend schriftelijk te richten aan de directeur Diergaarde Blijdorp, Postbus 532, Rotterdam

NEUSHOORNOGELS

Tekst: Meindert de Jong
Foto's: Horst Müller

Tot de indrukwekkendste verschijningen in de vogelwereld horen stellig de neushoornvogels, waarvan men 45 soorten onderscheidt. Hiervan komen 25 voor in Afrika (echter niet op Madagascar) en de overige 20 soorten hebben domicilie in Zuid-Azië, Maleisië, Indonesië, de Filipijnen en Nieuw-Guinea. In grootte variëren ze van 37 cm tot 1,25 m.

Het opvallendste gemeenschappelijke kenmerk is de gigantische snavel, die bovendien nog vaak is voorzien van decoratieve helmen, horens of richels. Zowel de snavel als de eventuele „versierselen” zijn veelal fel gekleurd. Vaak heeft zo'n helm of horens een enorme omvang en toch is de vogel allerminst topzwaar. De sned is namelijk buitengewoon licht, omdat hij is samengesteld uit een sponsachtig weefsel dat omgeven is door een hoornen buitenlaag. Een uitzondering op deze regel vormt de helmneushoornvogel, die een meer massievere snavel heeft, die rood aan de buitenkant en geel van binnen is. Na bewerking ervan krijgt men het zogenaamde „neushoornvogelivoor” (hornbill ivory), dat de Chinezen in vroeger jaren zeer waardeerden, zelfs boven ivoor of jade. Het leek dan ook zeer veel op gele jade.

Maar de neushoornvogels hebben nog een ander typisch kenmerk en dat zijn de lange, dichte, zwarte gekrulde wimpers, waardoor de ogen lijken op die van zoogdieren. (U mag ze uiteraard ook vergelijken met een dame, die valse wimpers heeft aangeplakt.)

Maar als u denkt dat dit nu alle eigenaardigheden zijn, dan heeft u het mis. Hun broedgewoonten zijn namelijk nóg opmerkelijker dan hun uiterlijk. De meeste soorten neushoornvogels leven in grote troepen bijeen, maar zodra de broedtijd nadert vallen de paartjes uiteen. De vrouwtjes beginnen te bedelen en de mannetjes, gediensig als ze zijn, beginnen ze te voeren. Zo worden ze het eens en gaan op zoek naar een geschikte nestplaats: een flinke holte in een stam of een dikke tak. Hierin legt madame de witte, ovale eieren en tot zover is er niets bijzonders, maar dan komt het. Zodra het vrouwtje zich te broeden zet, begint ze de nestopening dicht te metselen met haar eigen uitwerpselen, die in het begin nog zacht zijn. Bij een aantal soorten komt het mannetje haar te hulp door stukjes klei, die met speeksel vermengd worden, aan te brengen. Natuurlijk wordt het nestgat niet volkomen afgesloten, maar blijft er een vrij nauwe spleet over, die juist groot genoeg is om het mannetje in staat te stellen zijn echtgenote van het nodige te voorzien. Tevens worden door deze spleet de afvalstoffen naar buiten gewerkt. Deze „nestafsluiting”, die inmiddels bikkelhard is geworden, dient om vrouw en kroost te beschermen tegen allerlei aanvallen van buiten, zoals slangen, eekhoorns, apen enz.

De 1-4 eieren, afhankelijk van de soort, worden, ook alweer afhankelijk van de soort, 4-6 weken bebroed. Terwijl moeders in haar „gevangen” zit voltrekt zich de rui, soms geheel, zodat ze niet tot vliegen

in staat is, hoewel dat toch geen problemen oplevert, maar ook wel gedeeltelijk. Bij bepaalde soorten breekt het vrouwtje het nesthol open als de jongen twee tot drie weken oud zijn en helpt zij haar eega met het aansjouwen van eterij voor het kroost. Hoogstmerkwaardig is dat de jongen, zodra hun moeder het nest verlaten heeft, beginnen de nestingang weer gedeeltelijk dicht te metselen.

Neushoornvogels zijn met recht alleseters. De meeste soorten doen zich te goed aan allerlei vruchten, maar verder eten ze alles wat ze te pakken kunnen krijgen en eetbaar is. Tot het menu horen zelfs vleermuizen en kleine vogels! Ook talloze giftige dieren als slangen en scorpioenen staan op de dieetlijst en het is opmerkelijk te zien, hoe de vogels deze „binatangs” behandelen. Ze pakken ze vast met het uiterste puntje van de kolossale snavel en beginnen het beest te kneden, van links naar rechts en dan weer terug en dat wordt meerdere malen herhaald. Opvallend is echter, dat wanneer een eind is bereikt, de vogel een extra knauw geeft en het maakt niet uit of dit de kop dan wel de staart is. De vogels weten dat het gevaar aan het eind zit: bij een slang is dit de kop, bij een scorpioen daarentegen de staart.

Naar verluidt springen ze ook zeer handig om met geplukte bessen of vruchten. Deze worden, nadat ze geplukt zijn, de lucht in gegooid en daarna zeer behendig opgevangen en dan doorslikt.

Neushoornvogels zijn luidruchtige vogels, die allerlei grommende, snorrende, kakelende en fluitende geluiden kunnen produceren. Op de gemeenschappelijke slaappleaatsen is het dikwijls een leven als een oordeel.

De vlucht van de grote soorten neushoornvogels is betrekkelijk langzaam en „zwoegend”: een aantal vleugelslagen gevolgd door een glijpauze. Hun vleugels maken een ruisend geluid, dat wel beschreven is als het geluid „van een trein die door het oerwoud dondert”. Kleinere soorten vliegen licht en behendig.

Neushoornvogels zijn boombewonende vogels. Een uitzondering zijn de hoornraven uit Afrika, die uitgesproken bodemvogels zijn. Deze grondneushoornvogels vliegen zelden en ook metselen zij de nestingang niet dicht. De rui verloopt normaal, in de meeste gevallen na het broeden.

De afgebeelde vogel is de ongeveer 120 cm lange **dubbelneushoornvogel (Buceros bicornis)** uit Zuid-Azië.

NBV voor u die vogels houdt

ONZE ERVARINGEN MET AFRIKAANSE SOORTEN

BLAUWFAZANTJE

Weer zo'n overbekende soort, het blauwfazantje, **Uraeginthus bengalus**. Dit 12 cm grote vogeltje komt in verschillende ondersoorten en verspreidingsgebieden voor.

U.b. bengalus, van Senegal tot Senegal tot Centraal Afrika; **U.b. perpallidus**, van Noordoost Nigeria tot West Eritrea; **U.b. schoanus**, van Oost Eritrea, Ethiopië tot het gebied van het Rudolfmeer; **U.b. ugandae**, Oost en Zuid Oeganda, Zuid Soedan, Noordoost Kongo; **U.b. brunneigularis**, Centraal Kenia; **U.b. littoralis**, kuststreek van Kenia; **U.b. ugogoensis**, binnenland van Oost Afrika; **U.b. katangae**, Noordoost- en West Zambia, Zuid Kongo en Oost Angola. Man en pop zijn duidelijk te onderkennen. Het popje heeft een over het geheel wat mattere kleur blauw en die blauwe gedeelten zijn ook niet zo uitgebreid als bij de man. Bovendien mist zij de rode wangvlekken. Jonge blauwfazantjes zijn lichter gekleurd en hebben nog minder blauwe partijen. Ze leven in savannen welke met doornacacia's zijn begroeid; ook in droge savannegebieden maar dan alleen daar waar water in de omgeving is. Ze zijn ook te vinden in velden waar veel onkruiden groeien en in bergachtige streken tot op 2400 m hoogte.

Om aan het nodige voedsel te komen verblijven ze veel op de grond op zoek naar zaadjes en insecten, vooral termieten.

Nesten zijn na de regentijd en in het begin van de droge periode te vinden in doornachtige struiken, op een hoogte van 1-4.5 m boven de grond. Van grashalmen en pluimen wordt een vrij slordig ovaalvormig bouwsel vervaardigd van binnen met wat veertjes bekleed. Hiertoe heeft het mannetje het materiaal aangesleept en het popje verwerkte dat. Ze doet daar 1 tot 2 dagen over. Het gebeurt ook wel eens dat ze een verlaten wespennest betrekken. De 4-6 witte eitjes worden in hoofdzaak door de pop bebroed en ze doet daar 11-12 dagen over. Alleen om zich te ontlasten en wat te eten verlaat ze het nest en ze wordt dan door het mannetje afgelost.

De jongen zijn vleeskleurig en bedekt met een weinig wit dons. Ze hebben óók een opvallende verhemeltetekening bestaande uit 3 zwarte punten op de witte ondergrond van de bovensnavel en een zwarte halvemaaenvormige vlek welke reikt tot de snavelhoeken op de ondersnavel. Over de tong loopt een zwarte ring.

Na ongeveer 3 weken vliegen de jongen uit en wor-

Foto: J. H. C. Neijenhuis, eervolle vermelding totowedstrijd 1974

den dan nog gedurende 14 dagen door de ouders, in afnemende mate, gevoerd. Ruim 2 weken nadat ze zijn uitgevlogen kunnen we ze als zelfstandig beschouwen. Ze zijn dan nog niet op kleur; dat komt pas na de jeugdruï, die weer 7 weken later aanvangt en ongeveer zo'n zelfde periode duurt.

J. B. van Rossen in Poeldijk heeft zijn vogels ondergebracht in een in een verwarmde serre geplaatste voliëre van 2 m lang, 2 m hoog en 1 m breed. Naast de blauwfazantjes leven daarin ook vuurvinkjes, tijgervinkjes, rode kardinalen, napoleons, edelzangers, wida, brilvogeltjes, schamalijsster en Japanse nachtegaleen.

Met zijn vuurvinkjes had hij al ondervonden dat het met een dergelijke bevolking wel moeilijk tot jonge vogels zou komen. Hij verdenkt er zijn nachtegaleen nog van dat ze de eitjes van de vuurvinken hebben weggeroofd. Vandaar dat hij, toen hij in december bemerkte dat het mannetje blauwfazant uitbundig zijn vrouwtje het hof maakte, het span onderbracht in een kooi van 1 m breed en 1 m lang. In die kooi plaatste hij enkele dwergsparretjes met pal daarachter enige nestkastjes; die hingen dus mooi versholen. In een van de kastjes werd door de blauwfazantjes van diverse materialen een nest gebouwd. Het eerste ei was er op 15 december en in totaal werden 5 eitjes gelegd. Na ongeveer 14 dagen waren alle vijf de eitjes uitgekomen. Helaas zijn de jongen korte tijd later doodgegaan.

Op 10 januari lagen er al weer 5 eitjes in datzelfde nestje en bij controle op 25 januari bleken alle eitjes te zijn uitgekomen. Deze keer ging het beter

met de jonge vogels. Ze groeiden bijzonder goed en toen hij ze op 1 februari ringde ging dit niet gemakkelijk, eigenlijk waren ze al te groot. Na 17 dagen vlogen alle jongen uit. Het voedsel bestond uit gemengd tropenzaad, eivoer, mier-eieren, geknipte meelwormen, fruitvliegjes en onkruiden, zowel groen als zaad.

De heer P. J. Ubink in Kampen houdt ruim 10 jaar kleine tropen en heeft regelmatig verschillende soorten gekweekt; zo ook blauwfazantjes.

In grote lijnen verschilde dit in niets vergeleken met onze ervaringen en hetgeen andere liefhebbers ons vertelden. Hij vindt ze wel wat onrustiger dan bijvoorbeeld de vuurvinkjes.

Zijn blauwfazantjes maken graag gebruik van een kanariënestkastje waarin een bolvormig nest wordt gebouwd met insluipgang.

Als dierlijk voer geeft hij zijn vogels, en beslist niet alleen tijdens de broedtijd, meelwormen, mugge-larven, fruitvliegjes, watervlooien etc.

Pas aangekochte afrikaanse soorten moeten goed en voorzichtig geacclimatiseerd worden. De beste tijd om deze vogels aan te schaffen is het late voorjaar, begin zomer. De meeste soorten kunnen dan zeker wel in een buitenvoliëre worden gehouden mits ze maar de beschikking hebben over een goed nachtverblijf. Bij strenge en aanhoudende vorst is het dan wel noodzakelijk wat bij te verwarmen en wel zo dat de temperatuur daarin ruim boven het vriespunt blijft. Vooral blauwfazantjes hebben dat nodig omdat die namelijk geen gebruik van slaapnesten maken.

Kalender
1976
Nederlandse
Bond
van
Vogeliefhebbers

**HEEFT U
DE NIEUWE KALENDER AL BESTELD?
HIJ IS BESLIST DE MOEITE WAARD!**

In totaal 13 werkelijk zeer fraaie kleurplaten, elke maand een nieuw gezicht.

Vastgestelde verkoopprijs f 4,-

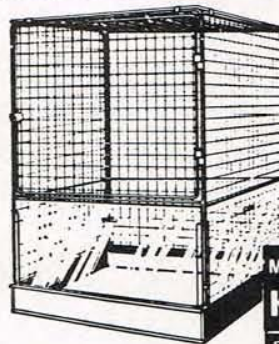
Voor afdelingen bij afname van 10 of meer stuks slechts f 3,- per stuk.

U kunt bestellen bij uw afdeling of door overmaking van het verschuldigde bedrag op giro 1148324 t.n.v. N.B.v.V., te Bergen op Zoom, met vermelding van naam, adres en hoeveel kalenders u wenst. Na ontvangst van de betaling worden de kalenders u direct toegezonden.

NIUW! **PARADISO - KOMECO
ZELFBOW VOLIERES**

Geheel metalen zelfbouw kamervoliëres van genormaliseerde elementen. Steeds uit te breiden en onder te verdelen. Twee standaard-uitvoeringen met oneindig veel combinatiemogelijkheden. Het past altijd! Gegarandeerd!

PARADISO-KOMECO VOLIERE geen kooi, maar een echte vogelwoning!

Roestvrij, morsvrij, en hygiënisch. Waterdichte schuiflade. Gemakkelijk toegankelijk, veilig af te sluiten. Geen zichtbelemmering!

Montage? Het werk van een ogenblik. Geen gereedschappen nodig!

Stuur de BON of schrijf een briefkaart aan:

Metaalwarenfabriek Hulskamp N.V.

KOMECO-DIVISION

POSTBUS 52 116 ALKMAAR

PARADISO BON Zend mij Uw rijk geïllustreerde prospectus met technische beschrijving en prijslijst van de **PARADISO-KOMECO ZELFBOW VOLIERES**

Naam:

Adres:

Plaats:

DE GEELBORST DIKKOPKLAUWIER

Tekst: A. J. Zwinenberg

In de dierenwereld komen we veel vormen van geslachtsdimorfisme tegen. Hiermede wordt bedoeld het verschil in uiterlijk tussen mannetjes en vrouwtjes binnen dezelfde soort. Bij een groot aantal dieren zijn de geslachten in uiterlijk gelijk en verschillen ze enkel in bouw en functie van de voortplantingsorganen van elkaar. Een extreem voorbeeld van opvallend geslachtsverschil treffen we aan bij de diepzeehengelaar. Bij deze vissoort groeit het dwergachtige mannetje namelijk vast aan het tientallen malen grotere vrouwtje en leeft van het door haar opgenomen voedsel omdat hij met haar bloedbaan in verbinding staat. Hij doet enkel nog dienst voor de instandhouding van de soort. Bij insecten zijn de geslachtsverschillen dikwijls ook duidelijk zichtbaar. Mannetjes bezitten vaak merkwaardig gevormde lichaamsaanhangsels, zoals bijvoorbeeld het geval is bij de tropische neushoornkevers. Bij deze insecten zijn de mannetjes met een naar verhouding reusachtige „hoorn” uitgerust, waarvan de juiste functie nog onbekend is. En wie kent er niet het in ons land sedert 1973 beschermde Vliegende Hert, eveneens een keversoort, waarvan het mannetje een opvallende kopstructuur draagt.

Bij de hogere dieren komen we geslachtsdimorfisme ook tegen. Bij vogels beperkt zich dat doorgaans tot kleur en bevedering. Een prachtig voorbeeld vormt de pauw, waarvan de haan veel kleurrijker is en een prachtige pronkstaart bezit, die hij waaiervormig kan uitspreiden. Dit is overigens niet alleen bedoeld om indruk op een hen te maken, maar speelt ook een zeer belangrijke rol bij beteugeling van agressieve neigingen, waardoor de paring mogelijk wordt. De belangrijkheid van dit pauwceremonieel is nog pas sinds kort bekend en moet nog verder geanalyseerd worden.

Ook bij de afgebeelde vogelsoort, de Geelborst Dikkopkluwier (*Pachycephala pectoralis*), is er een duidelijk verschil tussen mannetjes en vrouwtjes. Het exemplaar op de afbeelding is een mannetje; het vrouwtje is veel eenvoudiger van kleur. Van

boven is zij grijsbruin, terwijl borst en buik lichtgrijs zijn. Deze soort behoort tot de soortenrijke familie van de Vliegenvangers (Muscicapidae), die alleen in Afrika, Azië en Australië voorkomt. Vandaar dat ze ook wel „Vliegenvangers van de Oude Wereld” genoemd worden. De Amerikaanse vliegenvangers (familie Tyrannidae), die er zo op het eerste gezicht nogal sterk op lijken en zich zelfs in voedingsgewoonten niet onderscheiden, noemt men in tegenstelling daarmee „Vliegenvangers van de Nieuwe Wereld”. Om verwarring te voorkomen ware het beter deze groep als „Tirannen” aan te duiden.

Tot de Muscicapidae behoren meer dan 370 vogelsoorten, die doorgaans in bosrijke omgevingen vertoeven en hoofdzakelijk van insecten leven. Deze worden veelal in de vlucht gegrepen, waartoe de korte, enigszins platte en aan de basis vrij brede snavel uitstekend geschikt is, vooral ook omdat rond de bovensnavel een aantal stugge haartjes staan. De vliegenvangers worden door ornithologen in vier onderfamilies verdeeld. De geelborst dikkopkluwier behoort tot de onderfamilie Pachycephalinae, welke een aantal kleine tot middelgrote vogels herbergt, die hoofdzakelijk in en rond Australië te vinden zijn. De afgebeelde soort maakt hierop een uitzondering, want zijn verspreidingsgebied strekt zich uit van Zuidoost-Azië tot aan Tasmanië ten zuiden van het Australische vasteland. Ook op een aantal eilanden in de westelijke Pacific is hij geen onbekende. De vogel vertoont nogal wat geografische verschillen in kleur en tekening, wat in het verleden (en ook thans nog) tot veel verwarring leidde. Dikwijls dacht men met een aparte soort te doen te hebben. Tegenwoordig is men echter de mening toegedaan, dat het hier slechts om één soort gaat met vele geografische rassen, ook wel ondersoorten genoemd. In totaal zijn er niet minder dan 75 à 80 rassen beschreven, waarmee de geelborst dikkopkluwier in de vogelwereld recordhouder is. Vele eilanden van de Indonesische Archipel bezitten hun eigen ondersoort. Het hier afgebeelde exemplaar stamt echter uit Oost-Australië.

De

sel

De geelborst dikkopklauwier, die ca. 15 cm groot wordt, is vrij talrijk in de wouden van Queensland en Nieuw Zuid Wales, doch wordt landinwaarts, naarmate de vegetatie minder uitbundig wordt, steeds zeldzamer. Buiten het broedseizoen leidt hij een nomadisch bestaan en trekt in grote groepen door meer open terreinen. In het broedseizoen trekt hij zich evenwel terug in de dichte regenwouden, waar hij een territorium vormt dat fel verdedigd wordt tegen indringers. Het komvormige nest, dat een doorsnede van ca. 7 cm heeft, wordt vervaardigd van allerlei takjes, gras, soms boomschors en bladeren. Af en toe wordt in een bladerrijke struik genesteld, doch vaker nog in een boom. De nesten zijn zowel vlak boven de grond als hoog in de bomen aangetroffen, tot een hoogte van 10 à 12 meter. Het aantal eitjes bedraagt meestal 2 of 3. Kleur en tekening zijn variabel. De grondkleur van de ovale eieren, met een grootste lengte van 23 mm, is witachtig tot bruin met donkere of lichte vlekjes. Zij worden afwisselend door het mannetje en het vrouwtje bebroed. Na ca. 15 dagen komen de jongen uit, die dan nog gedurende ongeveer 2 weken door beide ouders verzorgd worden. De jonge dikkopklauwieren hebben aanvankelijk een roestbruin donspakje, doch spoedig verschijnen al de eerste grijsachtige veren. Gedurende een tweetal jaren zullen ze dit grijze verenkleed dragen. Ook de mannetjes. Pas daarna krijgen ze het uiterlijk van de volwassen dieren. Ze zijn echter al in een veel eerder stadium geslachtsrijp. Hierdoor kan het gebeuren, dat een mannetje al zit te broeden, terwijl hij nog gehuld is in het juveniele verenpak.

De zang van de geelborst dikkopklauwier is erg aangenaam. Zelfs tijdens het broeden laten de vogels nog hun melodieuze zang horen. Een aantal noten wordt zeer hard ten gehore gebracht, vooral in de broedtijd. Daarbuiten is hun zang minder luidruchtig, minder uitgebreid, doch zeker niet minder aangenaam.

In Australië worden de vogels „thunderbirds” (= „onweervogels”) genoemd, vanwege hun gewoonte om na een donderslag tijdens een onweersbui in luidruchtig gezang los te barsten. Dit gebeurt overigens ook na ieder ander hard klinkend geluid, doch na een donderslag valt het het meest op. Deze en naverwante dikkopklauwieren — in Australië komen ongeveer 15 soorten voor — zijn erg schuw, waardoor veel van hun levensgewoonten nog niet duidelijk zijn.

*Een moede zakenman uit Gieten,
Kon nergens meer van genieten,
Tot hij bij familie was,
En het blad „Onze Vogels” las,
Nu heeft hij zijn kantoor vol parkieten.*

K.S., Emmen Dr.

BEPLANTING IN EN OM DE VOLIERE

BEUK Fagus

Een wel zeer mooie boom is de beuk. Voor normale stadstuinjes is hij echter beslist veel te groot. Toch kunnen we van de soort als zodanig wel genieten, maar dan in de vorm van een haag. Ook in de volière doen ze het goed, en als we daarin dan enkele exemplaren bij elkaar planten en ze min of meer laten verwilderen, biedt dat erg veel mogelijkheden. Aanbevolen wordt dan de gekleurde vorm, Atropurpurea, die met het bruine blad. Er is namelijk ook een soort met groen loof en blad.

Floravi

INTERNATIONALE HOBBY BOEKHANDEL GORSSEL - POSTBUS 20 - TELEFOON 05759-19 50

Biedt ter gelegenheid van het 25-jarig JUBILEUM van Uitgeverij L.S.M. de volgende bekende ornithologische werken aan tegen STERK GEREDUCEERDE PRIJS:

1. KWARTELS EN FAZANTEN met 40 kleurplaten, form. 20 x 26 cm, van f 51,- voor f 43,50 + f 4,50 porto. Contant of in 3 mnd. term. van f 16,-.
2. AUSTRALISCHE PAPEGAAIEN EN PARKIETEN met 40 kleurplaten, form. 17 x 23 cm, van f 45,50 voor f 41,50 + f 3,50 porto. Contant of in 3 mnd. term. van f 15,-.
3. HET GROTE KANARIEBOEK met 80 kleurplaten, form. 20 x 28 cm, van f 51,- voor f 43,50 + f 4,50 porto. Contant of in 3 mnd. term. van f 16,-.
4. HET VOGELPARADIJS IN KLEUREN in 10 DELEN met 800 kleurplaten, form. 17 x 25 cm, van f 325,- voor f 245,- + f 10,- porto. Contant of in 6 mnd. term. van f 42,50.
5. ENCYCLOPEDIË VOOR DE VOGELLIEFHEBBER in 4 BANDEN, form. 22 x 30 cm, van f 425,- voor f 345,- + f 15,- porto. Contant of in 6 mnd. term. van f 60,-.
6. HET GROTE KLEURPARKIETENBOEK van A. Rutgers, met 64 kleurplaten, 30 vervingstabellen en ca. 200 bladz. tekst, form. 20 x 28 cm, tegen INTEKENPRIJS van f 43,50 + f 4,50 porto. Contant of in 3 mnd. term. van f 16,-.

de NIEUWE UITGAVE, die eind 1975 of begin 1976 verschijnt:

Grote voordelen biedt het gratis lidmaatschap van de HOBBY BOEKEN CLUB, die 2 x per jaar gratis een CATALOGUS aan de leden zendt, met wisselende prijsredukties op tal van binnenlandse en buitenlandse hobby-boeken. Meldt u aan!

Bovenstaande jubileumaanbieding geldt tot uiterlijk 31 december 1975 en is uitsluitend gericht op de aangesloten vogelliefhebbers.

SCHRIFTDUIF

(*Geophaps scripta*)

P. J. de Penning

De schrijftduif is afkomstig uit Noordwest- en West-Australië.

Hun biotoop bestaat uit open terreinen, afgewisseld met bomen en struiken.

Ze hebben wat model en tekening betreft veel dat op een kwartel lijkt, vooral de kop.

Bij onraad drukt hij zich zo laag mogelijk tegen de grond, probeert dan lopend het gevaar te ontgaan en vliegt alleen dan pas op als er werkelijk onmiddellijk gevaar dreigt. Hij vliegt daarbij loodrecht omhoog, om daarna elders op een tak of op de grond neer te strijken. Als hij na zo'n vlucht op een tak neerstrijkt, gaat hij in de lengterichting op die tak liggen, waarschijnlijk om zo weinig mogelijk op te vallen.

Het is een heel verdraagzame vogel tegenover soortgenoten. Kunnen veel duivesoorten hun ras- en soortgenoten in hun onmiddellijke nabijheid niet uitstaan, de schrijftduif maakt zich hierover niet de

minste problemen. Men kan ze dus gerust met andere verwante soorten onderbrengen in een ruime en zonnige volière, met een in de herfst en winter te verwarmen nachthok.

Ze zijn namelijk zeer gevoelig voor natte, mistige en koude dagen. Regen en een natte volièrebodem zijn voor hun gezondheid ook niet zo best.

Als de liefhebber het geluk heeft een paartje te hebben verworven, kan men dus het beste bovengenoemde regels in acht nemen. Dek zelfs de buitenvlucht gedeeltelijk af met plastic golfplaatjes of iets dergelijks. Als men ze droog en enigszins warm onderbrengt, zullen ze u niet teleurstellen.

Ze broeden vrij gemakkelijk en goed en maken hun nest op de grond in een kuiltje. Ze bekleden het met bladeren, stengels en grashalmen, en de broedtijd is 17 dagen.

Als de broedende duif wordt gestoord, probeert hij zijn belagers op allerlei manieren te misleiden. Alle jongen van de verschillende broedsels blijven tot aan de volgende broedtijd vredig bij hun ouders leven. Zolang er nog jongen zijn die niet kunnen vliegen, slapen ze op de grond. Met elkaar vormen ze daarbij een cirkel, met hun staarten naar het middelpunt wijzend. Hierdoor kunnen ze elk gevaar opmerken, uit welke richting het ook komt.

Als voedsel kan men gierst, millo, tarwe, hennep, maanzaad, volièrezaad en groenvoer verstrekken. In de broedtijd een beetje eivoer en, wat nooit vergeten mag worden, zijn natuurlijk kalk en grit. Men kan dan jaren genoeg van deze vogels beleven.

EEN JAS OP MAAT

Jos van Himbergen

Voor de mens in deze tijd is dat een grote luxe geworden. Vroeger had ieder dorp en stad zijn kleermaker(s) en deze zorgde ervoor, dat de juiste jas voor de gewenste gelegenheid, na tijdige bestelling, op tijd klaar was. En die paste dan ook als gegoten. Voor een goede vakman was dat geen kunst, want het nemen van de maat zorgde ervoor, dat iedere afwijking van een normale standaardmaat werd geconstateerd. Grote verrassingen konden zich daarna niet voordoen.

Onze vogels eisen nog steeds een jasje „op maat” voor iedere gelegenheid, die hebben daar nog niets in veranderd. Daarom is de ruitijd een kritieke tijd voor alle vogels. Zeker voor vogels, die we in gesloten ruimten houden en daar maar moeten afwachten wat de liefhebber ze voorschotelt.

In de vrije natuur heeft iedere vogel de kans om zich binnen zijn biotoop van de juiste voedingsstoffen te voorzien. Het instinct zegt, welke stoffen er meer of minder moeten worden opgenomen om de rui goed te voltooien. Ruien doet de vogel naar de omstandigheden waarin hij leeft. De omgevingstemperatuur speelt een rol bij de vorming van een nieuw verenkleed. Vogels, die in een verwarmde ruimte de rui doormaken, vormen een minder dik verenkleed dan vogels die aan koude en temperatuurwisseling zijn blootgesteld.

De behoefte aan bepaalde voedingsstoffen ligt in de ruiperiode voor deze verschillende omstandigheden daarom ook duidelijk anders.

Om binnen een normale tijd een hecht verenkleed te laten groeien in een koudere omgeving, is een hoger eiwitgehalte in het rantsoen vereist, omdat eiwit uit de voeding de bouwstenen bevat om een verenkleed te vormen. Zoals we reeds weten komen er ook andere stoffen zoals natrium en vitamine B6 aan te pas om een voedingseiwit om te zetten in stoffen, die voor het lichaam bruikbaar zijn en er zodoende veren en spiercellen van op te kunnen bouwen. Ook andere sporenelementen en voedingsstoffen, die in vogelmineralen en een goed eivoer aanwezig zijn, doen daarbij hun dienst.

Eivoer (en meestal geen krachtvoer, zie: Vogels die vragen worden overgeslagen, blad 74 en 75) is onmisbaar tijdens de ruiperiode omdat dit het noodzakelijke dierlijke eiwit bevat om een optimale vedervorming te bewerkstelligen. Even goed nadenken: als een van de drie voedingsstoffen voedingseiwit, vitamine B6 of natrium te weinig aanwezig is, vindt er slechts een dienovereenkomstig onevenredige vedervorming plaats. De bereikte kweekresultaten kunnen hierdoor nadien jammerlijk niet teniet worden gedaan. Bij strenge koude kan het gebeuren, dat de vogels zich van nature onvoldoende kunnen beschermen. In de praktijk liggen jaar in jaar uit de voorbeelden voor het grijpen.

Een groot nadeel zal dikwijls zijn als de vogels in een ruimte zijn gehuisvest, welke aan sterke temperatuurschommelingen onderhevig is. Bijvoorbeeld een houten buitenvolière, niet geïsoleerd en met veel glas aan de zonzijde of zelfs, zoals men vaak ziet, nog een buitenvlucht bekleed met plastic. In een dergelijke ruimte kunnen de dagtemperaturen drastisch hoog oplopen en door de nachtelijke afkoeling in de nazomer sterk dalen. Neemt u maar aan, dat van deze vogels die onder dergelijke omstandigheden zijn gehuisvest, werkelijk krachttoeren worden gevraagd. Als vogels moeten ruien onder deze omstandigheden dan zijn ze meestal al ziek, afwijkend of dood voordat het winter is. Gewoonlijk worden we dan geconfronteerd met de zogenaamde hapziekte, welke ziekte een verzamelnaam is voor diverse afwijkingen ontstaan door verkeerde huisvesting en/of voeding en infectie van buitenaf. Er kunnen werkelijk te hoge eisen gesteld worden aan de tere slijmvliezen van onze vogels in gevangenschap.

Als de vogelliefhebber onthoudt, dat sterke temperatuurwisselingen bij onze tropische vogels altijd uit den boze zijn, dan is men al een flink eind opweg in de goede richting.

Krijgt een vogel daarnaast in de ruitijd nog de vereiste voedingsstoffen in het dagelijks rantsoen dan zal men zien, dat een dergelijke verzorging beloond wordt.

Het woord „slijmvliezen is gevallen en daarom is het nuttig eraan te denken, dat iedere ruiende vogel op een of andere wijze voldoende vitamine A in het rantsoen krijgt. Als vogels een eivoer ontvangen waar gegarandeerd vitamine A in aanwezig is en men verstrekt een dergelijk eivoer voor $\frac{1}{3}$ van het dagrantsoen dan is verdere toevoeging van vitamine A niet nodig. Voldoet een zachtvoeder niet volledig aan de behoefte van vitaminen, sporenelementen en massa-elementen dan doet men verstandig om tijdens de rui gecombineerde vitaminedruppels A, D, en B te verstrekken. Genoemde vitaminen moeten van een dergelijke samenstelling zijn, dat er maar de helft of minder vitamine D ten opzichte van A in aanwezig is. Dit om te voorkomen dat de lever te veel met D-vitaminen wordt belast. D-vitamine is in de ruitijd in veel geringere mate nodig als in de kweektijd.

Vooraf bij vogels, die vrij in het zonlicht kunnen is het oppassen met te hoge doseringen vitamine-D via de voeding. Door dit zonlicht worden bij de vogel vitaminen-D gevormd en deze olie-oplosbare vitaminen worden door de lever in opslag gehouden tot ze nodig zijn voor verbruik in het organisme. Kalk, fosfor en vitamine-D3 zijn bouwstoffen voor een nieuw te vormen beenderstelsel en als een vogel volgroeid is dan is er van nieuwbouw geen sprake meer, alleen nog van onderhoud.

Overdoseringen gedurende langere tijd geven toxische verschijnselen te zien en gewoonlijk is het dan te laat om nog in te grijpen.

Sommige landen zijn in hun wetgeving zeer streng als het verstrekking van D-vitaminen betreft, zelfs voor kleine huisdieren en vogels.

Een verstandige maatregel, die ook in Nederland voor de hobbydieren onheil zou voorkomen. Waarom eigenlijk niet?

De

Zwartkopkernbijter

Voor ik begin met het eigenlijke verhaaltje, wil ik eerst even met u babbelen over de naam. Ik zit er namelijk een beetje over in of de naam zwartkopkernbijter wel helemaal juist is. De vogel, die in de wetenschap wordt betiteld met **Pheucticus melanocephalus**, wordt door Rutgers zo betiteld in zijn zoetjesaan befaamde „Encyclopedie voor de vogelliefhebber”. Het zou een vertaling kunnen zijn van het Duitse Schwarzkopfkernbeisser, evenals de Rosenbrustkernbeisser door Rutgers rozeborstkernbijter wordt genoemd. Volgens mijn bescheiden mening is de officiële naam van de laatste echter roodborstkardinaal. Op 2 november 1940 ontdekte ik deze soort op Curaçao, waar hij als doortrekker tijdelijk uitrustte. Voordien was hij één keer eerder gezien, namelijk in oktober 1932, en prof. Voous maakt nog melding van een waarneming op 5 november 1952. Ook prof. Voous spreekt van roodborstkardinaal, evenals de Spectrum Dierenencyclopedie onder redactie van dr. D. Hillenius. Tevens wordt hier gesproken van roze bisschop. In dezelfde encyclopedie wordt niet gerept over de zwartkopkernbijter, maar spreekt men van bruinborstkardinaal of zwartkop-bisschop. Als u dus in de Nederlandse literatuur de namen zwartkop-kernbijter, bruinborstkardinaal of zwartkopbisschop tegenkomt, dan weet u welke vogel wordt bedoeld. Dit geldt ook voor de wetenschappelijke namen *Pheucticus melanocephalus*, *Zamelodia* of *Hedymeles melanocephalus*. En nu ons verhaal. Laat ik de naam zwartkop-kernbijter maar aanhouden, te meer omdat deze is vermeld in de „bijbel van de vogelhouders”, de Encyclopedie van Rutgers.

Het woongebied van de zwartkop-kernbijter strekt zich uit over een groot deel van het westen van Noord-Amerika, noordelijk tot in het zuiden van Canada en oostelijk tot in het westen van Texas en Noord-Dakota. (De roodborstkardinaal bewoont het oostelijke deel van Noord-Amerika. Op plaatsen waar de grenzen van de territoria van beide soorten elkaar overlappen, worden talloze gemengde huwelijken gesloten, iets dat men met een vreemd woord **hybridiseren** noemt.)

De vogels die in het zuiden wonen, zijn standvogels. Zij hebben dan ook niets te duchten, want in Amerika zijn de „zwartkoppen” volledig beschermd. De in noordelijker regionen broedende soorten trekken echter in de herfst naar het zuiden. Zij brengen de winter door in Centraal- en Zuid-Mexico. Daar wordt er af en toe een aantal gevangen, dat naar Europa wordt geëxporteerd. Zoals u op de gekleurde afbeelding kunt zien, is bij het mannetje de kop grotendeels zwart, evenals de buitenkant van de vleugels, die echter vrij veel wit vertonen. De rug is okergeel met zwarte lengtestrepen; de stuit en de buik zijn geel. De rest van de onderdelen is okerkleurig.

Het vrouwtje vertoont een streperig patroon van zwartbruin en heel lichtgeel op de bovendelen. De vlerkjes zijn bruinachtig, met een lichte streep over de „schouder”. De zijanten van de kop zijn zwart met witte strepen, de kruin is gelig bruin met donkere streepjes en ook de flanken zijn donker gestreept. De lengte bedraagt zestien tot negentien centimeter.

Maak een lid, perspectief genoeg

Ook kunt u op het plaatje zien dat de snavel erg dik is en wel iets weg heeft van die van onze appelvink. Deze is uiteraard erg geschikt om de hardste pitten en zaden te kraken, maar zo iets doen de „zwartkoppen" zelden. Weliswaar brengen ze wel eens een bezoekje aan een kersenboomgaard en doen ze zich soms te goed aan erwten en andere zaden, maar hoofdzakelijk bestaat hun voedsel uit insecten en diverse erg schadelijk ongedierte, zoals onder andere de coloradokevers! Het is daarom geen wonder dat ze bij de yankees in een goed blaadje staan.

Als de kernbijters in het voorjaar terugkeren uit de winterkwartieren, zetten ze het onmiddellijk op een zingen. In het begin van de paartijd kan men

vaak meerdere mannetjes tegelijk bezig horen met hun uitbundige concert. Zittend in de hoge boomtoppen, slingeren ze de meest welluidende strofen het luchtruim in. Niet lang daarna worden de paartjes gevormd en wordt met de nestbouw begonnen. Zowel het mannetje als het vrouwtje gaan dan sjouwen met bouwstoffen om de toekomstige kinderkamer in elkaar te flansen met droge grassen, worteldraadjes en plantevezels. Het wordt een tamelijk iel geval, en vaak kan men van onderen de drie tot vijf lichtblauwe, bruin gevlekte eitjes zien liggen. Beide partners nemen een gedeelte van de bebroeding voor hun rekening. Als het heertje de eieren warm houdt, jubelt hij vaak het hoogste lied. (Kenmerklijk hebben ze niet veel last van nestuithalerij!)

KORTE BERICHTEN

VRAAG EN AANBOD

In verband met de vroege verschijning van het decembern timer, dienen de teksten voor vraag en aanbod, vóór 20 november a.s. op het bondsbureau te zijn.

BONDSCONTRIBUTIE

Wij verzoeken de heren penningmeesters om, indien zij dat nog niet hebben gedaan, zo spoedig mogelijk de contributie voor het laatste kwartaal 1975 over te maken op de bondsgiro. Zij u ten overvloede medegedeeld, dat de contributie ingaande 1 januari 1976, is vastgesteld op f 4,— per lid per kwartaal, jeugdleden tot 18 jaar f 2,—.

CONTRIBUTIEKAARTEN 1976

Binnen enkele weken zullen de contributiekaarten voor het volgende jaar naar de afdelingssecretariaten worden verzonden. Wij verzoeken de heren secretarissen om deze direct te controleren en bij eventuele onjuistheden zo spoedig mogelijk het bondsbureau daarvan in kennis te stellen.

WAT LEZERS SCHRIJVEN

Als reactie op het artikeltje Houd uw ergernis in toom, van de heer Naus, stuurde ons de heer E. v. d. Kamp uit Nijkerk een uitgebreid schrijven waarin hij zijn belevenissen weergeeft met vogelwetcontroleurs. Het valt niet moeilijk te raden dat hij tot andere gedachten komt dan de heer Naus.

De heer S. F. N. Tamminga uit Gieten schrijft ons naar aanleiding van de artikelen over het drinkwater, van de hand van de heer Timmermans. Beide artikelen hebben bij hem een aantal vragen opgeroepen. Zo ook, schrijft hij, wordt nergens aangegeven waarom leidingwater in Nederland niet geschikt zou zijn als drinkwater voor onze vogels. Wel wordt terloops beweerd dat leidingwater in ons land zelfs niet voldoet aan de door de wereldgezondheidsorganisatie geuite wensen . . . zonder dat deze nogal stellige bewering met feiten wordt gestaafd. Vervolgens kun je je afvragen hoe het mogelijk is dat vogels in de natuur (waar geen gedestilleerd water voorhanden is) zich nu al enige tientallen

miljoenen jaren handhaven en ontwikkelen. Proberen we het nu beter te weten dan de natuur door via een paar gedachtenkronkels onze vogels gedestilleerd water als ideaal aan te praten?", zo besluit hij.

KEURMEESTERS

Kleur: J. Kuiper is verhuisd naar Willem Marisstraat 2 te Rijswijk ZH, telefoon 070-998606; J. K. Brinkman is telefonisch te bereiken onder nummer 085-134377; de heer Bonhof onder nummer 055-255622; B. de Vries onder nummer 05980-9097.

TENTOONSTELLINGSAGENDA

Afd. Apeldoorn (De Veluwe) 1 en 2 nov.; Alkmaar, in zaal Oudejans te URSUM; Bodegraven, van 6 t/m 8 nov.; Borger, van 20 t/m 22 nov. in Hotel de Harbarg; Bladel, gaat niet door; Breskens, in bovenzaal Nieuwe Vismijn; Bruinisse, in Ned. Herv. Vergelbouw; Dongen, van 7 t/m 9 nov. in zaal Wilhelmina; Drachten, clubgebouw Bruins Slotlaan; Franeker, in zaal Vlietstra 30-10 en 1-11; Genemuiden, gaat niet door; Langedijk, in zaal Schelvis; Leeuwarden 2, 24 t/m 27 dec. in Tivoli; Marum, 12 t/m 15 nov. in De Kruisweg; Nieuwerkerk a.d. IJssel geen afd. maar Reg. TT; Nijkerk, 1e Kerstdag gesloten; Oisterwijk, zaal 't Venneland; Rotterdam (Kolibríe) Trefcentrum Gen. v. d. Heijdenstraat; Soest, Vergeb. Steenhoffstraat 30; Steenbergen, cafe De Slok; Steenwijkerwold, 30 okt. en 1 nov.; Spakenburg, 11 t/m 13 dec. Duivenlokaal Ons Genoegen; Veghel, Secr. Nat. TT is J. v. d. Biggelaar, Acacialaan 13; Wageningen, BB kelder Salverdaplein; Lelystad, 28 en 29 nov.; 's Bosch-Empel, 21 t/m 23 nov.; Tilburg, Tropica, 12 t/m 14 dec.; Bocholtz, TT-secr. is J. G. Franssen, Stationsstraat 49, Bocholtz.

OVERLEDEN

J. Montfoort, Schiedam; M. Peters, Valkenswaard; T. Korporaal, Zweeloo; P. Vellinga, Zuidlaren; B. v. Wijhe, Soesterberg; F. v. Heugten, Heerhugowaard; M. v. Rooy, Vught; H. Frijns, Nuth; G. Stokebrand, Wijhe; J. Willemsen, Axel.

Dat zij rusten in vrede.

SURINAME

1

het land van suikervogels, kolibries, tangara's
in een onvoorstelbare oerwoudvegetatie.
door Henk Schimmel

Al de indrukken opgedaan in een imposant oerwoud met bomen hoger en vorstelijker dan een kerktoeren, met de oorspronkelijke indiaanse bewoners in hun kampongs, de zwermen suikervogeltjes en organisten en bonte papagaaien elkaar met veel geschreeuw en gekrijs najagend. Of de vangst van meterslange anaconda's en boa constrictors of het oorverdovend concert van krekels, insecten en andere oerwouddieren op een nachtelijke speurtocht naar amphibieën, zijn op zich zo'n machtige belevens dat je je na terugkomst nauwelijks kan indenken dat deze droomwereld echte realiteit is. Laat ik bij het begin beginnen iets van de voor-geschiedenis vertellen „hoe het is gekomen...”. Ik ben een enthousiast liefhebber van tangarasoorten en in mijn volière heb ik ze met wisselend succes aan het broeden gehad. Soms gingen er jaren voorbij dat er van die hele broederij geen spaan terecht kwam. Over wat de juiste oorzaak was, tast ik nog steeds in het duister. Je leest in „Onze Vogels” alles over tangara's maar toch blijken er elementen in het spel te zijn die zich niet LATEN beschrijven. Wat zou mooier zijn die vogels

en vele andere bont gekleurde gevederde vrienden in hun stamland te observeren.

Die gelegenheid deed zich voor toen een wetenschappelijk medewerker, in opdracht van een universiteit naar Paramaribo moest om er o.a. de collectie van het natuurhistorisch museum bij te werken. Ik kon mij geen deskundiger leidsman wensen en toen mijn vrouw mij het laatste duwtje gaf door op te merken „Joh, waarom ga je niet mee, die kans krijg je misschien nooit meer”, stond mijn besluit vast. Dan is het nog maar een kleine stap om naar Suriname te vliegen en dat is de stap in het vliegtuig.

In het begin van december liet ik het sappige, natte kikkerlandje voor wat het was en stapte enige uren later op het vliegveld de Zanderij bij Paramaribo uit. Het eerste wat mij overviel was de broeiende hitte. Ik had me voorgesteld de eerste dagen behoorlijk de handen uit de mouwen te steken, maar de atmosfeer stak er een stokje voor. Ik had de grootste moeite te acclimatiseren, en ik dacht ogenblikkelijk aan die arme vogeltjes die de reis omgekeerd moesten maken en zich allerlei ont-

Paramaribo aan de Surinamerivier

beringen moesten getroosten. Dan verwondert het mij iedere keer weer dat er nog levende bij zijn. Met de nodige zorg en toewijding is het overigens best mogelijk het aantal dode sterk te verminderen. Wij moeten er met zijn allen iets aan doen, eerst dan bestaat de mogelijkheid dat de liefhebber in lengte van dagen zijn geliefde hobby kan blijven uitleven. In een omgebouwd VW busje ging het naar Paramaribo. De weg voerde door het oerwoud, dat op mij een overweldigende indruk maakte. Eén stuk

Oerwoudweg

onvervalst natuur. Langs de weg hier en daar wat nederzettingen van bosnegers. Die huisjes leken mij nog nietiger in het grootse décor van imposant groen. De bewoners van die huisjes hadden langs de weg kleine stalletjes ingericht, waar zij het houtsnijwerk en andere handvaardigheidsproducten te koop aanboden. Sappige zuidvruchten, die zij op beperkte schaal verbouwden, lagen er eveneens uitnodigend te koop. Het meest was ik uiteraard gespannen naar de vogels, maar daarover moet ik U diep teleurstellen. Tijdens die eerste kennismaking zag ik NIETS en dat is bitter weinig. In ons land zie je altijd iets vliegen, al was het maar een spreeuw of mus. Rond Paramaribo is geen oerwoud en op bijzondere ontmoetingen met zeldzame vogels moet je dan ook niet rekenen. In het moeras, meer naar de kust komt wel een kolossaal grote kikker voor, de pappi toddo oftewel reuzekikvors, die een lengte heeft van zeker een dertig cm. en een heel zware bastoon produceert. Een dier van luister en huiver. Het wil evenwel niet zeggen dat er om ons basiskamp geen vogelleven te bespeuren valt. Er vliegen zo nu en dan koppeltjes suikervogeltjes in de tuinen rond. De mocking bird, bij velen beter bekend als de Amerikaanse spotlijster, komt rond de huizen vrij veel voor en bij tijd en wijle laat een soort winterkoninkje zich zien. Een algemeen voorkomende tangara soort is de tsèng. Die naam kreeg hij door het geluid dat hij laat horen en precies roept zoals je zijn naam uitspreekt. Een agressieve vogel die moeilijkheden kan veroorzaken wanneer hij in een volièrte wordt gehouden bij andere wat zachtaardiger van aard zijnde kleine vogeltjes, zoals suikervogeltjes en organisten. De tsjèng is overwegend donkerbruin met een zilver-

kleurige snavel. Hij wil nogal eens te koop worden aangeboden voor het wijfje van de rode tangara. Die laatste soort komt in Suriname niet voor. Bij de aanschaf is het dus uitkijken geblazen. De critsjebie is ook al een Surinaamse benaming voor de zwavelborst tiran en alweer speelt het geluid de belangrijkste rol voor de naamgeving. Het best zou ik hem kunnen vergelijken met een ijsvogel. Zijn voedsel bestaat voornamelijk uit vis, kikkers en als U ze muisjes voert voelen ze zich er kiplekker bij. Het is er wel een die moeilijk bij andere gehouden kan worden of U moet het niet erg vinden dat hij al uw andere vogels één voor één oppeuzelt.

Van één vogel, de twa-twa, wil ik graag wat meer vertellen om de eenvoudige reden, dat hij tot de meest geliefde vogel van de Surinamer gerekend kan worden. Zijn uiterlijk is in een paar woorden beschreven. Hij is van kop tot aan het puntje van zijn staart zwart met op de schouder oftewel bij de vleugelboeg een witte vlek. Zijn snavel is vrij fors en grijs van kleur. Wat hem zo bijzonder maakt is de zang. Hij is populairder dan bij ons de kanarie en dat wil wat zeggen. Kinderen zie je aan het stuur van hun fiets of achterop in piepkleine kooitjes van afmetingen 20 bij 15, de twa-twa overal met zich meeslepen. Geen mens zal het in zijn hoofd halen om, als de fiets met twa-twa in kooitje onbeheerd staat, hem zich toe te eigenen. Het diertje schijnt op dat punt heilig te zijn. Iedere zondagmorgen is er op het Oranjeplein een zangwedstrijd. Dan worden er paaltjes in de grond geslagen en

Twa-twa

de kooitjes worden er tegenover elkaar opgesteld. De bezitters komen overeen hoelang de wedstrijd duurt, 5 of 10 minuten en degene die de meeste slagen binnen de afgesproken tijd op zijn lei heeft aangekruist is de winnaar. Twa-twa's komen in de vrije natuur van Suriname wel voor, maar zeldzaam.

Het is een moeilijke zaak de uit het wild komende vogel de eerste weken in het leven te houden. Zij moeten onrijpe grove zaden hebben en het is een hele toer deze dagelijks in de natuur te vinden. Bij ons is dat wat anders omdat de handel wel zorgt dat ieder vogeltje zijn voedsel krijgt dat hij nodig heeft. Eerst na geruime tijd kan er worden overgegaan op een gemengde zaadsoort. Een goede zang-twa-twa brengt tussen de f 400 tot f 1000,— op. Een onwijs hoog bedrag voor een vogel. Een bewijs dat hij als zanger wel zeer geliefd is.

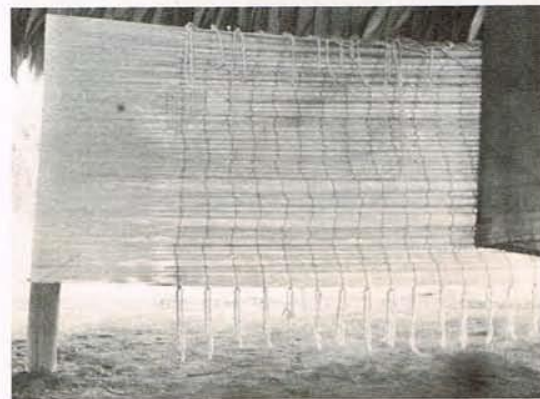
Gelukkig is men niet afhankelijk van de in het wild voorkomende vogels, want dan zag het er slecht uit voor de twa-twa liefhebbers. Er zijn in Paraharibo twee kwekers die in de loop der jaren zoveel ervaring met het broeden hebben opgedaan dat zij de binnenlandse vraag aankunnen. Mocht U door alles wat U nu van deze vogel weet willen overgaan tot koop dan moet ik U teleurstellen, want de grenzen voor uitvoer blijven voor de twa-twa hermetisch gesloten. De laatste tijd begint ook de kanarie een begeerde vogel te worden. Jammer dat hij in Suriname voor een te hoge prijs wordt aangeboden. Om de kanarie tot de modernste kleuren te kweken heeft men daar geen enkele behoefte. De zang is het belangrijkste en dan verdiept men zich nog niet eens in allerlei ingewikkelde holrollers, slagen en knorren.

Indianendorp in het oerwoud

Katoenplant

Weefgetouw, waarop hangmatten worden geweven van de katoenplanten

OVER KLEURKANARIES GESPROKEN

OPLOSSING OF TOEVAL...?

tekst: H. Seegers

Onder de titel „Wie weet (nog) betere raad?“ werd in het meinummer 1974 van „Onze Vogels“ een artikel van mij geplaatst in verband met een praktisch mislukt kweekseizoen.

Na ontvangst van een aantal mondelinge en schriftelijke reacties, heb ik alles in gedachten op een rijtje gezet en mij voorgenomen, het volgende broedseizoen de — naar mijn mening — beste raadgevingen eens uit te proberen.

En ziedaar... ik heb nog nooit zo'n goed kweekseizoen meegemaakt!

Misschien vinden verschillende sportvrienden het niet bijzonder, maar vijftenzestig jonge kanaries op stok van twaalf poppen betekent voor mij een groot succes.

Weliswaar gaat het mij niet eens zo zeer om het aantal, maar het geeft toch wel meer voldoening, dan wanneer steeds jongen van een paar dagen oud in de vuilnisemmer moeten verdwijnen.

Tenslotte gaat er veel vrije tijd (en geld) in de hobby zitten, waarvoor af en toe een stimulus nodig is om — althans met plezier — door te gaan..

Bovendien maakt de kweek van een groter aantal vogels de keus voor een tentoonstelling aanmerkelijk eenvoudiger; ik ben namelijk nog niet zo ver, dat elke gekweekte vogel een t.t.-exemplaar is, maar dat zal wel niemand van zijn kweekprodukten durven beweren vermoed ik.

Om nu op de eigenlijke kweek terug te komen, is het noodzakelijk enige belangrijke punten in oenschouw tet nemen.

Dit seizoen kweekte ik voor het eerst in het binnenhok van een volière, die vorig jaar maart van een clublid werd gekocht en geplaatst.

Nu denken verschillende sportvrienden al „een nieuw hok of volière kweekt het best“, maar dat moet de toekomst bij mij nog uitwijzen.

De kweekvogels waren dus volkomen aan hun home gewend, beter dan voorheen op de vliering van mijn huis, waar ik ze meestal begin december naartoe bracht, omdat de huisvesting in de toenmalige volière met als binnenhok een deel van een stenen schuur mij verre van ideaal toescheen (in de laatste natte winters was het vochtgehalte er zeer hoog). Gedurende het donkere jaargetijde heb ik alleen 's morgens zo vroeg bijverlichting toegepast, dat ik tussen zeven en acht uur de vogels van het nodige voer en drinkwater kon voorzien.

Verwarming heb ik pas vanaf midden maart bij gegeven, omdat dit voorjaar zo lang koud en nat bleef. Het had wel eerder gekund, maar omdat ik in het verleden heb ervaren, dat hardlopers dikwijls doodlopers zijn, wou ik het broedseizoen deze keer

eens niet te vroeg beginnen, maar ongeveer parallel laten lopen aan dat in de vrije natuur.

Vóór het broeden heb ik het hele binnenhok opnieuw gewit en de daarvoor in aanmerking komende plaatsen bestreken met insectendodende verf.

De touwnestjes en het nestmateriaal zorgvuldig uitgekookt (met hulde aan mijn echtgenote voor het werk en het trotseren van de stank) en voor de pop ging broeden heb ik insectenpoeder onder het nestje in het aardewerk broedpotje gestrooid.

Na het derde eitje steeds de man bij de pop vandaan gehaald en verder verliep de kweek vrijwel probleemloos, totdat de jongen ongeveer achttien dagen oud waren en de pop opnieuw een nest wilde bouwen... Veren plukken van de jongen!

Dit euvel heb ik dit jaar meer meegemaakt dan ooit tevoren. Ik wijt het aan de zeer goede conditie van de poppen. Dit vermoeden wordt bevestigd, omdat ik na te zijn gestopt (na de tweede ronde) nu nog (midden juli) regelmatig eieren in het hok vind van poppen die langzamerhand aan de rui moesten gaan denken.

Ook in de grote vlucht doet de onhebbelijkheid zich voor, waarbij het kenmerkend is, dat de licht gekleurde jongen (geel en wit) de schouderdekveertjes worden uitgetrokken; de donkere exemplaren worden ongemoeid gelaten.

Een afdoend middel tegen het veren pikken heb ik nog niet gevonden; geplozen touw en dergelijke blijkt ook niet een volledige oplossing te zijn. Tijdens de kweek zette ik de jongen in een isoleerkooitje of tenminste zo, dat de ouders ze door de tralies konden voeren.

Men beweert wel, dat veren pikken een slechte eigenschap van bepaalde poppen is en dat het min of meer erfelijk kan zijn. Deze bewering kan ik echter niet serieus nemen. Dit jaar zijn er namelijk overjarige poppen bij, die in het verleden zo iets niet hebben gedaan en er nu wel mee behept zijn. Zoals reeds eerder opgemerkt, schrijf ik het daarom toe aan de veel betere conditie, waarin de vogels thans verkeren.

Het is mij opgevallen, dat — wanneer vogels in een dermate goede kweekconditie verkeren — men ook alles kan doen, wat tijdens de broedperiode nodig is, zonder de vogels te verontrusten.

Heb ik nu de moeilijkheden uit het verleden overwonnen en de juiste oplossing gevonden? Of is het een samenloop van omstandigheden, waardoor het deze keer zo goed ging... per toeval?

Eerst na een volgend seizoen zal ik het misschien definitief weten, vandaar de enigszins weifelende titel bov endit stukje!

Mijn ondervinding is nu wel, dat je zoveel mogelijk volgens de natuur te werk moet gaan en terdege moet oppassen voor ongedierte en darminfecties, dan lukt de rest vrijwel moeiteloos.

Met nogmaals mijn dank te betuigen aan de verschillende raadgevers wil ik dit relaas besluiten; mocht een sportvriend(in) ooit problemen hebben met de kweek van kanaries, dan hoop ik ook mijn steentje te kunnen bijdragen om de moeilijkheden op te lossen. Als u het niet meer ziet zitten, schrijf een brief met betaald antwoord of bel mij op (05920-13954), misschien kan ik u van dienst zijn.

ZANGKANARIES

door M. van Woezik

De wedstrijd

De zangwedstrijd is voor iedere kweker het hoogtepunt van zijn liefhebberij. Men is gauw geneigd de kwaliteit van de eigen vogels te overschatten, maar het is op de zangwedstrijd, waar een onbevooroordeelde keurmeester bepaalt, welke vogel de beste en welke de minste is.

Hij kan dit echter alleen doen wanneer de vogels hun lied vlot zingen. Daarom is het van zo groot belang, dat de vogels vóór de wedstrijd een zodanige training hebben gehad, dat met redelijkheid mag worden verwacht, dat zij voor de keurmeester vlot zullen zingen. Als keurmeester ervaar ik bij zo goed als iedere keuring dat vogels, die overigens van goede kwaliteit zijn, slecht getraind voor ons worden gebracht en slechts met stukjes en brokjes, of in het geheel niet zingen, tengevolge waarvan de kweker zijn moeite van het gehele jaar beloofd ziet in een desillusie.

Zangkennis

In vergelijking met de literatuur, waarover de liefhebbers van kleurvogels beschikken, (denken wij aan de boeken van Veerkamp en Martin Weyling), beschikt de liefhebber van waterslagers over geen enkel boekwerk. Er is slechts één boekje, n.l. dat van dhr. Peleman, dat echter als verouderd kan worden beschouwd en dat, voorzover mij bekend is, reeds vele jaren niet meer in de handel is.

Dit feit vooral heeft mij ertoe gebracht, om althans iets te brengen, teneinde gemis aan lectuur op dit gebied te compenseren. Naast praktische ervaring is toch ook de theorie van de zang onontbeerlijk voor een goede zangkennis, terwijl het zonder goede zangkennis niet mogelijk is om de cultuur van waterslagers op een hoger plan te brengen.

De veredeling van de waterslager houdt derhalve nauw verband met de kennis van het lied, de toeren, de afwijkingen en de fouten. Zonder gedegen theoretische en praktische zangkennis is het niet mogelijk de vogels in de goede richting te kweken en op te leiden en de vele afwijkingen en fouten uit de stam te weren.

Zangkennis kunnen wij samenvatten in de navolgende begrippen:

- 1e. Het kennen en begrijpen van het doel der zangveredeling.
- 2e. Het bepalen der zangtoeren met naam.
- 3e. Het vaststellen van de waarde van de toer volgens de gebruikelijke normen.
- 4e. Het kennen van fouten, die schade doen aan de welluidendheid van het lied en de minwaarde daarvan bepalen.

Voor zangkennis is nodig een meer of minder ontwikkeld muzikaal gevoel, terwijl technische muziek-kennis geen vereiste is.

Zangkennis kan men verkrijgen door:

- 1e. Studie van de theorie van de zang.
- 2e. Praktische oefening in het gehoor van de vogels.

Zonder beoefening van de twee laatste opgaven is een gedegen zangkennis niet mogelijk. Zangkennis is voor de liefhebber niet alleen nodig om het lied van zijn vogels in de juiste richting te leiden, maar maakt ook, dat de kweker veel meer geniet van zijn vogels, dan wanneer hij hun lied niet verstaat. Het is te vergelijken met het kijken naar een voetbalwedstrijd. Naar verhouding men beter de spelregels kent, geniet men meer van het spel. Wat is zang? Een vraag, waarvan wij op de eerste plaats een duidelijk begrip moeten hebben. Dit begrip kunnen wij samenvatten in het volgende antwoord: Zang is een combinatie van verschillende erfelijke of aangeleerde toeren, die door de vogel tot een lied worden samengesteld. Enkele fluiten, enkele roepen of een enkel toertje is derhalve geen zang en wordt niet als zang aangemerkt.

Zang is erfelijk, doch is ook vatbaar voor aanleren van niet erfelijke toonstukken, die de vogel van buitenaf worden bijgebracht.

Zang is een uiting van mannelijke geslachtsdrift, vandaar dat poppen weinig of niet zingen. De zang van de zangkanarie is een kunstgezag, door mensen opgebouwd en veredeld.

De zang van de waterslager moet derhalve beschaafd zijn en er mag niets in voorkomen, wat het gehoor kwetst, anders zou er geen sprake zijn van kunst. Zang wordt verdeeld in zangtoeren. Zangtoeren worden verdeeld in toongrepen. Toongrepen worden verdeeld in klinkers en medeklinkers. Tot goed begrip van deze verdeling neem ik een voorbeeld in onze taal. Wij kennen zinnen, die worden verdeeld in woorden. De woorden worden verdeeld in lettergrepen, en de lettergrepen worden verdeeld in klinkers en medeklinkers. Deze verdeling is dezelfde, als die wij toepassen bij het gezang van onze vogels.

De klinkers of grondtonen in het kanarielied zijn: evenals in het alfabet de klanken a, e, i, o, u, en bovendien de combinaties oe en eu. De medeklinkers zijn dan: b, c, d, g, h, j, k, l, n, r, s, t, w, en z.

De klinkers en medeklinkers bepalen de benaming van de toongreep. Voorbeeld: tjokken zijn op elkaar volgende toongrepen met de medeklinkers tj de klinker o en de medeklinker k. Op dezelfde wijze, maar dan in andere combinaties, worden alle toongrepen in het waterslagerlied samengesteld en zo wordt de benaming van de toongreep vastgesteld. Een aantal van deze toongroepen vormt de toer. De tekst van de toongrepen (klinkers en medeklinkers) vormt, met de beweging in de grondtoon, de z.g. structuur of de bouw van de toer. Door de beweging in de grondtoon kan de toer n.l. een bepaald karakter krijgen. Een knor, die b.v. waterig is, ontleent dat water in de beweging van de klinker of grondtoon. Zo kan elke toer een bepaald accent krijgen door een beweging in de grondtoon. De opeenvolgende toeren vormen het lied.

DE VOLIÈRE VAN DE MAAND

C. A. van Oostrom, Vossegatselaan 33 in Utrecht is een specifieke zangkweker. Tegen zijn woning (zie foto 1) bouwde hij van oude raam- en deurkozijnen een goede kweekruimte van 5 m lang, 2.5 m breed en 2.5 m hoog. Het dak, gemaakt van gebruikte houten vloerdelen, is goed geïsoleerd. In de kweekruimte zelf heerst een goede luchtventilatie, zonder dat dit tocht veroorzaakt. Op de tweede foto wijst de heer Van Oostrom de ventilatiespleten aan. Het plafond is van zachtboard.

De kweekruimte heeft enkele vaste vluchtjes van 1.5 m lang, 75 cm hoog en 60 cm diep. Op die vluchtjes zijn geheel uitneembare broedkooien gebouwd. Na de kweektijd, wanneer de jonge vogels en ook de kweekparen in de vluchtjes de ruiperiode doormaken, worden de broedkooien gedemonteerd

en er resteren dan nog een viertal schappen waarop later de afzonderlijke zangkooitjes komen te staan. (zie foto 2). Op die manier beschikt hij over een uitstekende zangkast. Op de derde foto ziet u hoe gemakkelijk de vogels in het vaste vluchtje gevoederd kunnen worden.

We kunnen in dit geval spreken van een goed doordachte en ingerichte kweekruimte geheel naar de behoeften en de eisen van de zangkweker en zijn vogels. De heer Van Oostrom is tevens smal-film-amateur en het laat zich gemakkelijk raden dat hij het gehele verloop van de zangweek op de film heeft gezet. Indien u daarin bent geïnteresseerd, kunt u altijd eens contact met hem opnemen. Wij wensen hem met zijn beide hobby's nog erg veel plezier.

*Heeft u deze
fraaie sticker al!*

Tijdens de tentoonstelling van uw afdeling zijn ze vast wel verkrijgbaar en u steunt er dan tevens uw afdelingskas mee.

Het boek waar de echte vogelliefhebber zo lang op heeft gewacht

Je hoeft echt niet een kooi of een volière vol vogels te hebben om een ware vogelliefhebber te zijn. Ook met één enkele, vrolijk fluitende kanarie of een lustig er op los kwebbelende parkiet mag je ze zo noemen. Tenminste ... als je ze goed verzorgt! Immers, vogels houden kan iedereen, maar ze gepast en goed verzorgen ... daarvoor moet je er wél wat van weten.

En dat kunt u nu, meer dan ooit tevoren. Want het GROOT VOLIEREBOEK vertelt u alles wat u over uw gevleugelde huisvrienden weten wilt. Dit fraaie boekwerk, geschreven door de bekende auteur Thijs Vriends, geeft u een schat aan wetenswaardigheden en vele praktische wenken voor het verzorgen en kweken van uw huisvogels. Het vertelt over hun herkomst en evolutie, zodat u weet hoe elke vogel in zijn eigen vertrouwde milieu leeft, wat hij eet. U leert hoe ze te huisvesten, welke en hoeveel vogels u moet aanschaffen, welke soorten u bij elkaar kunt plaatsen en welke niet! Het vertelt u over kleur- en zangkanaries, over gezonde en zieke vogels en hoe u ze moet behandelen. Kortom, het GROOT VOLIEREBOEK is een onmisbare gids als u uw sportieve hobby goed en met plezier wilt beoefenen.

Bovendien laten ruim 200 schitterende kleurenfoto's - waarvan de meeste nooit eerder gepubliceerd werden - u de vogels in hun mooiste verschijning en hun grootste verscheidenheid zien.

160 pagina's met een formaat van 21 bij 29,2 cm, vergaard in een schitterende band, geven u nu, als nooit tevoren, de gelegenheid uw vogelsport optimaal te beoefenen en ervan te genieten!

Bestel daarom vandaag nog het GROOT VOLIEREBOEK voor een vrijblijvende kennismaking.

Vraag het 5 dagen gratis op zicht!

HET GROOT VOLIEREBOEK....

BESTELBON

Ja, graag wil ik het GROOT VOLIEREBOEK vijf dagen gratis op zicht ontvangen. Als ik het boek daarna behoud, betaal ik de lage prijs van f 39,50 (ik mag het bedrag ook in 2 maandelijkse termijnen van f 19,75 elk voldoen). Als het boek me niet bevalt, stuur ik het u in de originele verpakking terug.

Naam

Straat

Plaats

In open envelop (ongefrankeerd) sturen - of zelf een briefkaartje onder vermelding van LFT 91385 GC zenden - aan AMSTERDAM BOEK, ANTWOORDNUMMER 388, HAARLEM.

Laat ze niet sterven!

Elk jaar worden in Italië 250 miljoen trekvogels gedood door bijna 2 miljoen jagers. Deze vogels eten tezamen veertigduizend ton insecten per maand. Dit betekent dat er per jaar 480 miljoen kilo insecten blijven leven die anders door de vogels genuttigd zouden worden. Hierbij is dan nog niet eens het aantal nakomelingen van deze miljarden geleedpotigen opgeteld. Dit zou een enorm aantal meer zijn. De oogst van vele, vele boeren zou letterlijk verslonden worden.

Wij mensen zouden geen mensen zijn als we deze dreigende wereldhongersnood(!!) niet tegen zouden gaan. Dus wat doen we? Wel, we pakken de spuitbus en spuiten vele tonnen vergif over de akkers. Daar gaan de insecten dood van en het probleem is uit de weg geruimd. Dat hebben we keurig gedaan. Integendeel, we hebben het probleem alleen maar groter gemaakt. Op de eerste plaats worden de insecten immuun voor deze vergiften. We zullen dus steeds iets anders moeten verzinnen. Maar dat is niet het enige probleem. De vogels die de reis naar Europa overleven zullen sterven aan het eten van verschillende insecten. De mensen eten gewassen die met verdelgsmiddelen bespoten zijn. Ja, ook voor ons zullen de gevolgen hiervan fataal zijn. Tenzij we er iets aan doen. Dat we er iets aan moeten doen is duidelijk, maar wat?

Op de eerste plaats moeten we voor eenieder duidelijk maken dat dit zo niet langer kan doorgaan. Ten tweede kunt u geld zenden aan de Stichting Mondial Alternatief, De Ruyterstraat 94, Zandvoort. Met iedere twee kwartjes aan postzegels die u zendt, redt u één vogel. Als ieder lid nu eens één rijksdaalder zou geven, betekent dat een redding van 45.000 x 5 vogels is totaal 225 duizend vogels. Tweehonderdvijfentwintigduizend vogels die ons van hun zang laten genieten. Ook betekent de knaak van ieder lid per jaar dat er 38.400 ton insecten in de magen van de vogels verdwijnt. Dan eten ook wij verantwoord voedsel, ZONDER VERGIF! Het aantal insecten wordt dan in toom gehouden en langzaam herstelt de wereld zich weer van dit gevaar. Het geld wat er bij genoemde stichting binnenkomt, wordt voornamelijk gebruikt om projecten op touw te zetten die tot doel hebben de mensen duidelijk te maken dat ook hun toekomst afhangt van het feit of er vogels zijn en vooral ook de jeugd voor te lichten over de belangrijke rol die de vogels op onze planeet vervullen. De Italiaanse afdeling van het Wereld-natuur fonds (opgericht in 1966) heeft inmiddels bereikt dat het vangen van vogels met netten verboden is. Ook de voorjaarsjacht is officieel niet meer toegestaan. In elk geval moeten de 58 vogelsoorten die momenteel met uitsterven bedreigd worden, worden gered. Er is nog tijd om iets te doen, maar hoeveel nog?

R. Kromhout van der Meer.

ECHT, ZE PROEVEN HET ...

**ZE WILLEN
NIET ANDERS**

en het betere zit niet
altijd in een hogere prijs

**V.V.R. VOGELVOEDERFABRIEK
KONINGINNELAAN 104
RIJSWIJK Z.H.
TELEFOON (070) 98 34 02**

CENTRAAL MAGAZIJN PRIJSLIJST

NEDERLANDSE BOND VAN VOGELLIEFHEBBERS

Ingaande 1 april 1975
Alle voorgaande prijslijsten zijn vervallen.

KEURLIJSTEN

(zowel voor stammen als enkelingen te gebruiken)

Bloks van 50 vel à f 1,50

Kleurkanaries (wit)

Grasparkieten (groen) Japanse Meeuwen (rose)

Zebravinken (blauw) Tropen e.d. (geel)

Lizard NH frisé

Gloster ZH frisé

Border Gibber italicus

Fife fancy Zwitserse frisé

Norwich Gekuidde frisé

Crested It. kleurfrisé

Yorkshire Muchener

Lancashire Belgische bult

Scotch fancy Gekuidde kanarie

Japan hoso Bernois Parijse frisé

Bloks van 200 vel à f 4,—

Harzers

Waterslagers

INSCHRIJFFORMULIEREN TT

inkl. vraagprogramma 25 stuks à f 1,50

INSCHRIJFREGISTERS

Bloks van 30 vel à f 2,—

AFHAALKAARTEN per 100 f 5,—

KLASSEKAARTJES per 100 f 3,—

KAARTJES BEHAALDE PRIJZEN

Serie van 4x 25 stuks f 3,—

(kampioen, 1e, 2e en 3e prijs)

RAAMBILJETTEN onbedrukt à f 0,50

KONVOKATIEKAARTEN per 100 f 5,—

KWEEKKAARTEN per 25 f 5,—

VERF blauwgroen voor binnenzijde kleurkooien

per kg. f 12,50 Franko thuis

BONDSINSIGNES

Normale uitvoering à f 2,50

Met 25 jaar (verzilverd) à f 5,—

Met 40 jaar (vergulde) à f 7,50

ENVELOPPEN (aan bondsbureau per 50 f 1,50

KALENDERS à f 4,— bij 10 of meer à f 3,—

GROENE BOEKJE

inkl. **STATUTEN EN REGLEMENTEN** f 4,—

STANDAARDEISEN

Kleurkanaries f 6,50

Postuurkanaries f 20,—

Grasparkieten f 15,—

Neophema's f 6,—

Agaporniden f 7,50

Japanse Meeuwen f 17,50

Zebravinken f 4,—

Duiven en kwartels f 5,—

Het totaalbedrag van uw bestelling dient bij vooruitbetaling te worden gestort op giro 1148324, N.B.v.V. te Bergen op Zoom.

De bestelling dient op de betaalkaart te worden vermeld, evenals uw naam, adres en woonplaats en het kodenummer van uw afdeling.

welpi-vit

11 geconcentreerde vitamines
in waterige oplossing

Welpi-vit voorkomt infectieziekten, oog- en hersenaandoeningen.

Welpi-vit bevordert de ontwikkeling van het embryo

en de groei van de jongen.

Welpi-vit geeft betere broedresultaten en een hoger percentage uitkomende eieren.

Welpi-vit geeft een glanzende en strakke bevedering.

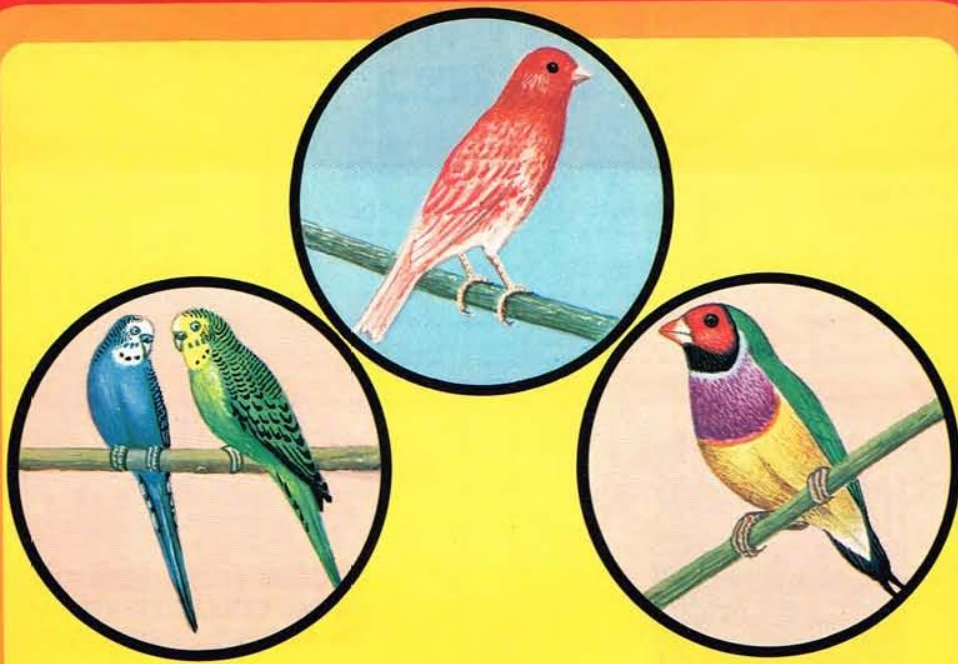
Welpi-vit zorgt voor een goede conditie van alle vogels.

Verkrijgbaar bij dierenspecialzaken.

HOECHST PHARMA
HEALTH CARE PRODUCTS

Postbus 284 Amsterdam

Waar wacht u nog langer op?

**Gun uw vogels selectief geschoonde
WITTE MOLEN zongerijpte zaden!**

WITTE MOLEN gemengde zaden voor kleur, zang en postuurkanaries, tropische vogels, parkieten en wildzang.

WITTE MOLEN zaadmengsels door onze voedingsdeskundige in de juiste verhoudingen samengesteld en aangepast aan de behoefte van de vogels in het seizoen.

Naast onze sublieme ALLESTERIN-mengsels voor de specialist, een keur van mengsels o.a.:

- Zangzaad Speciaal - Rood 1 - Zwart 1R - Zwart 1R z. hennep.
- Tropischzaad speciaal - Tropischzaad A.P.V. (v. Austr. Prachtvinken)
- Parkietenzaad speciaal - Parkietenzaad grof
- Wildzangzaad E.S. (eigen samenstelling)

VOGELLIEFHEBBERS DIE WETEN WAT GOED IS
PASSEN DE VOORDEELREGEL TOE.

Dus Witte Molen zaden!

**witte
molen**

WITTE MOLEN B.V.
PROV.WEG - MEEUWEN (N.Br.)